

A.O.A.O.

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 18 Ιουνίου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 132—29

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

(ΣΑΜΟΥΗΛ Α. ΚΛΕΜΕΝΣ)

Ο ΚΛΑΠΕΙΣ ΛΕΥΚΟΣ ΕΛΕΦΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τώρα έφθασε τὸ ἐπόμενον ἐκνευρϊστικὸν τηλεγράφημα:

Λιθροούπολις, 9. 30' Π. Μ.

«Μόλις έφθασα. Τὸ γωρίον, εἶνε εἰς πένθος. Ὁ ελέφας διήλθεν ἐντεῦθεν εἰς τὰς πέντε τῆς πρωίας. Μερικοὶ λέγουσιν ὅτι διηρυθῆνθη ἀνατολικῶς, ἄλλοι πρὸς δυσμάς, ἄλλοι πρὸς βορρᾶν, ἄλλοι πρὸς νότον. Οὐδεὶς δύναται νὰ βεβαιώσῃ τίποτε. Ὁ ελέφας ἐφόνησε μετ' ἐπιφανήσας τῆς τριτῆς τούτου» τὸν ἐφόνησε μετ' ἐπιφανήσας τῆς τριτῆς τούτου. Ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ κτυπήματος, ὑποθέτω ὅτι ἐκτύπησεν ἀριστεροχείρως. Ἐκ τῆς θέσεως εἰς τὴν ἥποιαν κείται ὁ ἵππος, εἰκόζω ὅτι οὗτος ἐταξειδεύσε πρὸς βορρᾶν κατὰ μῆκος τῆς γραμμῆς τοῦ σιδηροδρόμου Βέρκιη. Ἐφυγε πρὸ τῶν τεσσάρων ὡρῶν καὶ ἡμισίας, ἀλλὰ ἐκκινῶ ἀμέσως πρὸς κατάδιωξιν τῶν.

Χάδες

Ἐξέβαλλον ἐκφώνησιν γαράς. Τὸ πρόσωπον τοῦ διευθυντοῦ ἔμεινε ἀτάραχον ὡς εἰκὼν. Μετ' ἡμερῶν ἐκρούσε τὸν κώδωνα.

- Ἀλλάχιε, στείλε μου τὸν λοχαγὸν Μπούρνε.
  - Ὁ Μπούρνε ἐνεφανίσθη.
  - Πόσοι ἄνθρωποι εἶνε ἐτοιμοὶ δι' ἀμέσους διαταγὰς;
  - Ἐνενήντα ἐς.
  - Στείλε τοὺς ὄλους ἀμέσως πρὸς βορρᾶν.
  - Ἄς συγκεντρωθῶσι: κατὰ μῆκος τοῦ σιδηροδρόμου Μπόρκεϊ πρὸς βορρᾶν τῆς Σιδηροπούλεως.
  - Μάλιστα κύριε.
  - Πήγαινε!
  - Μάλιστα κύριε.
- Μετ' ὀλίγον ἐφθασεν ἕτερον τηλεγράφημα.

Καζ Κόρνερς 10. 30

«Μόλις έφθασα. Ὁ ελέφας διήλθεν ἐντεῦθεν εἰς τὰς 8. 13'. Ὅλοι ἔφυγον ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκτὸς ἐνὸς ἀστυφύλακος. Προφανῶς ὁ ελέφας δὲν ἐκτύπησε τὸν ἀστυφύλακα, ἀλλὰ τὸν φανόν. Ἐίδον καὶ τοὺς δύο. Ἐλαβον μέρος τοῦ ἀστυφύλακος εἰς ἔνδειξιν.

Στοιῦμ

— Ὡστε ὁ ελέφας έλαβε διευθυσιν πρὸς δυσμάς λέγει ὁ διευθυντής. Ἐν τούτοις δὲν θὰ διαφυγῇ, διότι οἱ ἄνθρωποι μοι εἶνε διασκοπισμένοι εἰς ὅλα τὰ μέρη.

Τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα έλεγε:

Γλόδερ, 11. 15'

«Μόλις έφθασα. Τὸ γωρίον ἡρῆμωθη. Ἐκτὸς τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν ἡλικιωμένων. Ὁ ελέφας διήλθε πρὸ τριῶν τετάστων τῆς ὥρας. Συνεδρίαζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ σύλλογος τῶν ἀντι-αλκοολικῶν. Ὁ ελέφας έθεσε τὴν προθεσμίαν τοῦ εἰς τὸ παράθυρον καὶ κατέβρεξε τὰ μέλη τοῦ συλλογοῦ με νερὸ τῆς στέρας. Πολλοὶ τὸ κατέπιον, μετ' ὅ ἀπέθανον. Πλεῖστοι: ἐπίνηγχαν. Οἱ μυστικοὶ ἀστυνόμοι Κρόζ καὶ Σενένο διήρξαντο διὰ τῆς πόλεως, θευθόμενοι ὅμως πρὸς νότον δὲν σνήγησαν τὸν ελέφαντα. Ὁλόκληρον τὸ μέρος μέχρις ἀποστάσεως πολλῶν μιλίων διατελεῖ ὑπὸ τρομόν. Οἱ ἄνθρωποι φεύγου ἀπὸ τὰς οικίας τῶν. Ὅπουδῆποτε καὶ ἂν μεταβῶν, συναντῶν, τὸν ελέφαντα καὶ πολλοὶ φονεύονται ἀπὸ αὐτόν».

Μπράντ

Μοὶ ἦρχετο νὰ κλαύσω. Τόση καταστροφὴ μετέβη. Ὁ Διευθυντής ὅμως εἶπε ταῦτα μόνον. — Βλέπει, τὸν πλησιάζομεν. Αἰσθάνεται τὴν παρουσίαν μας. Ἐστράφη πάλιν πρὸς ἀνατολάς. Καὶ ἄλλαι ὁμοῦ παραδόξαι εἰδήσεις μᾶς ἀνεμῶν. Ὁ τηλεγράφος ἐκόμισε τὰ ἑξῆς:

Χόγανπορτ, 12. 19'

«Μόλις έφθασα. Ὁ ελέφας διήλθεν ἐντεῦθεν πρὸ ἡμισίας ὥρας, δημιουργήσας μέγαν τρομόν καὶ κατάπληξιν. Ὁ ελέφας έλύσσα εἰς τοὺς δρόμους. Δύο ἐργάται προσεβλήθησαν παρ' αὐτοῦ. Ὁ εἰς ἐφορευθῆ. Ἐξέβη γενικῆ.

Ὁλβέρτ

Τώρα εὐρίσκειται εἰς τὸ μέσον τῶν ἀνθρώπων μας, εἶπεν ὁ διευθυντής. Τίποτε δὲν δύναται νὰ τὸν σώσῃ.

Συνέχεια τηλεγραφήματων ἐξηκολούθησε νὰ

καταφάνη ἐκ μέρους τῶν μυστικῶν ἀστυνόμων, οἱ ὅποιοι εἶχον διασπαρῆ εἰς Νιού Γέρσεϋ καὶ Πενσυλβανίαν καὶ ὅποιοι παρακολούθου ἐνδείξεις συνισταμένας ἀπὸ κατεστραμμένῃ ἐργοστάσια καὶ οἰκίας καὶ βιβλιοθήκας, μετ' ἐπιφανήσας ἐπιδησίας, βεβαιότητος σκεδόν. Ὁ διευθυντής εἶπε. — Ἦθελον νὰ ἦδυνάμην νὰ τοὺς διελίσσω καὶ νὰ τοὺς διατάξω νὰ διευθυνθῶν πρὸς βορρᾶν. Τούτο ὅμως δὲν εἶνε δυνατόν. Οἱ μυστικοὶ πηγαίνουν εἰς τὰ τηλεγραφεῖα μόνον διὰ νὰ στείλουν τὰς ἐκθέσεις τῶν. Ἐπειτα φεύγου καὶ δὲν εὐρίσκονται.

Τώρα έφθασε τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα.

Μπρίζπορτ 12 15'

«Ὁ Μπόρνομ προσφέρει 4000 δολάρια τὸ ἔτος διὰ τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ὡς ταξειδεύοντα πράκτορά του διὰ οὐκαλῶναι, ἀπὸ τούδε ἕως οὔτου τὸν εὐρῆ τῆς Ἀστυνομίας. Θέλει νὰ κολλήσῃ

εἰς τοὺς πόδας του, ἤρπασε, τὴν οὐρανὸν τοῦ ζώου καὶ ἀνεφώνησε μετ' ἁρᾶν— «Ἰδική μου εἶνε ἡ ἀ... ἀλλὰ δὲν ἐξηκολούθησε διότι ἔν και μόνον βαρὺ κτύπημα τῆς προβοσκίδος τοῦ ζώου ἔστειλε τὸν γενναῖον συναδέλφον εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς. Ἐγὼ ἐτόρητον εἰς φυγὴν καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ ἐλέφαντος μέχρι τοῦ τέματος τοῦ δάσους καὶ θὰ ἐξαπόμην ἀφέντως ἂν ὁ ελέφας δὲν συνήγα μίαν κηδεῖαν τὴν ἥποιαν ἤρχομην νὰ διασκοπίσῃ. Ἐμαθον πρὸ ὀλίγου ὅτι οὐδὲν ἔμεινεν ἐκ τῆς κηδεῖας. Τούτο ὅμως δὲν εἶνε ἀπόλεια, καθόσον ὑπάρχει ἀφρονία ὑλικῶν διὰ νὰ γείνουν πολλὰ κηδεῖαι. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ελέφας ἐξηφανίσθη».

Μπλόουντ

Δὲν ἐμάθαμεν ἄλλα νέα, ἐκτὸς ἐκείνων τὰ ὅποια οἱ ἐπιμετεῖς καὶ ἄξιαι πάσης ἐμπιστοσύνης ἀστυνομικοὶ, οἱ διασκοπισμένοι εἰς Νιού Γέρσεϋ, Πενσυλβανίαν, Δελαβάρ καὶ Βεργίνιαν καὶ οἱ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἡ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ (Εἰκόνη τοῦ Ἑλληνος καλλιτέχονος κ. Ράλλη).

εἰς τὸ σῶμα τοῦ εἰδοποιητῆρα ἀπαντήσατε ἀμέσως.

—Τούτο εἶνε παραλογία! ἀνεφώνησα. —Βεβαίως εἶνε παραλογία, λέγει ὁ διευθυντής. Ὁ Μπόρνομ νομίζει ὅτι εἶνε πολλὸ ἐξυπνος. Αὐτὸς δὲν με γνωρίζει, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν γνωρίζω. Κατόπιν ὑπηγόρευσε τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα. «Ὁ προσφορὰ τοῦ Κυρίου Μπόρνομ ἀπορρίπτεται. Ἄν δέχεται 7060 δολάρια κλείσει συμφωνίαν Μπλόουντ».

—Ἰδοὺ λοιπόν, δὲν θὰ περιμένωμεν πολὺ τὴν ἀπάντησιν, ὁ Μπόρνομ μένει πάντοτε εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, ὅταν πρόκειται δι' ἐργασίαν. Ἐντὸς τριῶν.....

Δέχομαι—Μπόρνομ.

Τοιοῦτοτρόπως διέκοψε τὴν διεύθυνσιν τὸ τιτικ τοῦ τηλεγραφήματος ἐρχομένω. Πρὶν δυνῆθῃ νὰ κάμω σχόλια διὰ τὸ ἔκτακτον τούτου ἐπιπέδου, τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα έφερε τὰς σκέψεις μου εἰς ἄλλον δρόμον πολὺ θλιβερόν.

Μπολίσια 12. 50'

«Ὁ ελέφας έφθασεν ἐνταῦθα προερχόμενος ἐκ νότου καὶ διήλθε τὸ δάσος εἰς τὰς 11. 50 φουενοὺν καὶ καταδιώκων. Οἱ πολῖται ἐπιρροβήθησαν τούτων μετ' ἐπιπέδου καὶ ἔφυγον. Ὁ ἀστυνομικός Μπούρκε καὶ ἐγὼ εφθάσαμεν 10 λεπτά βραδύτερον ἐκ βορρᾶ, ἀλλὰ ἐπιανθήθημεν νομίζοντες ὅτι ἀνασκαφαί τινες ἦσαν πατήματα τῶν ποδῶν του. Τοιοῦτοτρόπως ἐλάσαμεν πολὺν καιρόν. Τέλος εὐρομεν τὰ ἀληθῆ τῶν ἵχνων τὰ ὅποια ἠκολούθησαμεν μεταξὺ τῶν δένδρων. Τότε τετραποδιστῆ βαδίζοντες καὶ βλέποντες τὰ ἵχνη εφθάσαμεν εἰς πυκνὰ μέρη. Ὁ Μπούρκε προηγεῖτο. Δυστυχῶς τὸ ζῶον εἶχε σταματήσει νὰ ἀναπαύη. Συνεπῶς ὁ Μπούρκε ἔγων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω διὰ νὰ βλέπῃ τὰ ἵχνη προσέκρουσεν εἰς τοὺς ὀπίθιους πόδας τοῦ ελέφαντος, πρὶν ἐνωσῆθαι ὅτι οὗτος ἦτο τὸσον ἐγγύς. Ὁ Μπούρκε στιγμιαίως ἠγέθη

ὁποῖοι παρηκολούθου νέας καὶ ἐναρρουντικὰς ἐνδείξεις, μᾶς ἔστειλαν τέλος τὴν 2 μ.μ. Ἐφθασε τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα.

«Ὁ ελέφας έφθασεν ἐδῶ καταφορτωμένος ἀπὸ ρεχλάμες τοῦ Μπόρνομ καὶ διεσκόπισε μίαν χριστιανικὴν πανήγυριν πληρώσας πολλοὺς οἱ ὅποιοι εἶχον ἀποφασίσῃ νὰ μεταβάλωσι τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐπὶ τὸ χριστιανικώτερον» οἱ πολῖται ἐσχημάτισαν φρουράς καὶ τὸν ἐκύκλωσαν. Ὅταν έφθασα ἐνταῦθα, ὀλίγον κατόπιν, μετὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ Μπόρνομ, ἐπλησιάζομεν τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιο ἦτο πολιορκημένος ὁ ελέφας ἵνα τὸν φωτογραφίσωμεν καὶ παραβάλωμεν τὰ χαρακτηριστικὰ του μετ' ἐπιπέδου διὰ τῆς ἐγκυκλίου τῆς διεύθυνσεως. Ὅλα τὰ σημεῖα συνεταυρίζοντο, πλὴν τῆς οὐλῆς ἣ ὅποια εἶχε προσέβη ἀπὸ καύσιον. Ὁ Μπόρνομ ἵνα βεβαιώθῃ ἐπλησίασε τὸν ελέφαντα ἵνα ἐξακριβώσῃ, ἀμέσως ὅμως ἣ κεφαλὴ του μετεβλήθη δι' ἑνὸς κτυπήματος εἰς πολτώδη μάζαν. Ὅλοι ἐτόρησαν εἰς φυγὴν ὡς καὶ ὁ ελέφας, ὅστις ἤρξατο κτυπῶν κραταιῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Διέφυγον ἀφῆσας ὅμως σειρὰν ἵχνων ἐξ ἀμματος προερχομένου ἐκ τῶν πληγῶν ἣ ελαβε βληθείς ὑπὸ σφαίρας τηλεβόλου. Ἠ ἀνευρέσεις αὐτοῦ εἶνε βεβαία. Δηρυθῆνθη πρὸς νότον διὰ πυκνὸν δάσους.

Μπρέντ

Τούτο ἦτο τὸ τελευταῖον τηλεγράφημα: τὴν νύκτα ὀμίχλη ἐπέπεσεν, ἣ ὅποια ἦτο τὸσον πυκνὴ ὡστε ἀντικείμενα μόνον ἀπέχοντα τρεῖς πόδας δὲν διακρίνοντο. Τούτο διήρκεσε δι' ὄλης τῆς νυκτός. Τὰ τραμ ὅλα εἶχον διακόψῃ τὴν συγκοινωνίαν.

Γ'

Τὴν ἐπομένῃ πρωίαν, αἱ ἐφημερίδες ἦσαν πληρεῖς θεωριῶν ἀστυνομικῶν ὡς καὶ πρότερον. Ταυτοχρόνως περιέγραφον τραγικὰ γεγονότα καὶ

λεπτομερείας περισσοτέρας, μάλιστα ἀπὸ τὰς ὁσας ἀνέφερον τὰ ἀστυνομικὰ τηλεγραφήματα, τὰς ὅποιαι αὐτὰ (αἱ ἐφημερίδες) εἶχον λάθει ἀπὸ τοὺς ἀναποκριτάς των. Σηπὶλα ἐγράφοντο μετ' ἐπιφανήσας παρῆς, φοβεροῦς τίτλους τρομόν ἐμποιῶντας. Ὁ γενικός των τόνος ἦτο ὡς ἑξῆς:

Ὁ ΛΕΥΚΟΣ ΕΛΕΦΑΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΤΑΙ! Ἡ ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΟΣ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ! ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΧΩΡΙΑ ΕΡΗΜΟΥΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΝΙΚΟΙΔΗΚΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΩΝ! Ὁ ΨΥΧΟΣ ΤΡΟΜΟΣ ΠΡΟΗΓΕΙΤΑΙ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ, ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΡΗΜΩΣΙΣ ΕΠΗΟΝΤΑΙ ΑΥΤΟΥ! ΚΑΙ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ! ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΑΓΡΟΚΙΠΗΩΝ, ΔΙΑΡΡΗΞΙΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ, ΚΑΤΑΒΡΟΧΩΣΙΣ ΘΕΡΙΣΜΩΝ, ΔΙΑΣΚΟΡΗΣΙΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΝ — ΑΠΕΡΙΓΡΑΪΤΟΙ ΣΚΗΝΑΙ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΦΑΓΗΣ! ΘΕΩΡΙΑΙ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΤΗΣ ΨΗΠΡΕΣΙΑΣ! Ἡ ΘΕΩΡΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΤ. ΜΠΛΟΥΝΤ!

— Νὰ λοιπόν! λέγει ὁ Διευθυντής Μπλόουντ προδίδον σκεδόν τὴν γαράν του. Αὐτὸ εἶνε μεγαλοπρεπές! Αὐτὴ εἶνε ἡ μεγαλειότης τυχῆ ἣ ὅποια ἔπεσε ποτε εἰς ἕνα μυστικὸν ἀστυνομικὸν ὄργανισμὸν. Ἡ φήμη του θὰ μεταβῇ εἰς τὰ πέ-ρατα τῆς οἰκουμένης καὶ θὰ διατηρηθῇ δι' ὄλων τῶν αἰώνων. Καὶ τὸ ὄνομά μου ἐπίσης.

Ἐγὼ ὅμως δὲν ἠσθάνομην γαράν. Μοὶ ἐσαίνετο ὅτι ἐγὼ ἦμην ὁ παοιτίος τῶν αἱματηρῶν ἐκείνων ἐγκλημάτων, καὶ ὅτι ὁ ελέφας ἦτο ἀνεπιθύητος πρᾶκτορ τῶν. Καὶ πόσον ἐμεγεθύητο ὁ κἀτάλογος τῶν ἀπίστευτικῶν πράξεων του! Εἰς ἕν μέρος εἶχε ἀπαρῆμει εἰς μίαν ἐκλογὴν καὶ ἐφόνησε πέντε δημοσιογράφους. Κατόπιν κατέστρεψε δύο ἀνθρώπους, τοὺς Ὁδοῦ καὶ Μὰκ Φλάνικαν, οἱ ὅποιοι «εἶχον εὖρει καταφύγιον, ἐν τῇ μεγάλῃ πατρίδι τῶν καταδυναστευομένων ὄλων τῶν γωσῶν μόνον ἀπὸ τῆς προηγούμενης ἡμέρας, καὶ ἐμελλον τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ ἐξακάρωσι διὰ πρῶτην φορὰν τὸ εὐγενὲς δικαίωμα παντὸς Ἀμερικανοῦ πολίτου, πρὸ τῶν καλῶν, ὅταν ἔπεσαν σφαδάζοντες ὑπὸ τὸ πλῆγμα τῆς ἀνηλεείας τῆς ἐκ Σιάμ κομισθείσης κατάρας». Ἐπὶ τοῦ πάλιν ὁ ελέφας εἶγεν ἐύρη μέγαν τινα ἱεροκήρυκα καθ' ἣν στιγμὴν προσητοιμάζετο νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν δευτέρου σθεναρὸν λόγον του κατὰ τῶν γωσῶν καὶ τῶν θεάτρων, καὶ ἐφόνησε τούτων. Καὶ εἰς ἄλλο πάλιν μέρος ἐφόνησεν «ἕνα πτωχὸν κωνδηλανά-πτην». Καὶ οὗτω ὁ κατάλογος ἐμεγεθύητο καὶ καθίστατο ἐρυθρότερος καὶ ἐρυθρότερος καὶ ἔτι μαλλον θλιβερότερος. Ἐξῆντονα ἄτομα εἶχον φωνευσθῆ, διακόσαι δὲ τεσσαράκοντα ἦσαν οἱ τραυματιαί. Ὅλαι αἱ πειρησφαι εἶχον τὴν ἀφοσίωσιν τῶν ἀστυνομικῶν καὶ ὅλαι συνεπείρουν μετ' ἐπιπέδου τὴν παρατήρησιν ὅτι «τριακόσαι γιλιᾶδες πολιτῶν καὶ τσσαρες ἀστυνομικοὶ ἔβλεπον τὸ τρομερόν ζῶον, δύο δὲ ἐκ τῶν τελευταίων εἶχον φωνευσθῆ».

Ἐπρεμον μήπως ἀκούσω τὸ τιτ τὰκ τοῦ τηλεγραφοῦ μηχανήματος. Πράγματι τὰ τηλεγραφήματα ἤρχισαν νὰ καταφθάνουν, ἦσαν ὅμως ὑτυχῶς ἀλλοίαι φάσεις ἐκείνης τῆς ὁποῖαν ἀνεμῶν ἐγώ. Ἐπληροφρορῶμεθα τώρα ὅτι ὅλα τοῦ ἐλέφαντος τὰ ἵχνη εἶχον ἐξαφανισθῆ. Ἡ ὀμίχλη τοῦ ἐπέτρψε νὰ καταφύγῃ ἀπαρατήρητος εἰς κρύπτην τινα. Τηλεγραφήματα ἐκ λίαν ἐμακροσμένων σταθμῶν ἀνέφερον ὅτι ἀμυδρὸς τις πλεῖον ὑπερμεγέθης ὄγκος εἶχε διοραθῆ ἐν μέσῳ τῆς ὀμίχλης τὴν τὰδε ὥραν. Ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο ὁ ελέφας».

Καὶ ὁ ἀμυδρὸς οὗτος ὑπερμεγέθης ὄγκος διοραθῆ εἰς τὸ Νιού Χάβεν, εἰς τὸ Νιού Γέρσεϋ, εἰς Πενσυλβανίαν, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, εἰς τὸ Μπρούκλιν, καὶ ἐντὸς αὐτῆς τῆς πόλεως Νέας Ὑόρκης! Εἰς ὅλας ὁμοῦ τὰς περιστάσεις ὁ ἀμυδρὸς ὑπερμεγέθης ὄγκος ἐξηρανίζετο ταχέως, καὶ δὲν ἄφηνεν οὐδὲν ἵχνος. Ἐκαστος ἀστυνομικός τῆς μεγάλης ἐκείνης δυναμείας ἣ ὅποια ἦτο κατεστραμμένη ἐπὶ τῆς εὐρείας χώρας, ἔστειλε κάθε ὥραν τὴν ἐκθέσιν του καὶ ἐκαστος ἐλεγεν ἐκάστοτε, ὅτι νέα ἐνδείξεις τῶν παρουσιάζετο, καὶ ὅτι κατὶ παρηκολούθει καὶ ὅτι κατὶ ἐμέλλε νὰ συλλάβῃ.

Ἡ ἡμέρα ὅμως παρήλθεν ἄνευ ἐτέρου ἀποτελεσματος.

Ἡ ἐπομένῃ ὡσαύτως.

Ἡ ἐβεθομένη παρομοίως.

Αἱ ἐκθέσεις τῶν ἐφημερίδων ἤρχισαν νὰ καθίστανται μόνονοι, περιγράφουσαι γεγονότα ἀσημαντα, ἐνδείξεις αἱ ὅποια εἰς οὐδὲν ἤρχον καὶ θεωρίας αἱ ὅποια εἶχον ἐξαντλήσει τὰ στοιχεῖα

τά εκπλήσσοντα και ευχαριστούντα και κινούντα το ενδιαφέρον.

Συμβουλή του Διευθυντού της Αστυνομίας διπλασίασα την αμοιβήν.

Επί τήν αχρήστην ημέραν επηκολούθησαν. Τότε βαρύνοντες πληγμένον κατά των πτωχών, καταβασανζομένον και κοπιώντων αστυνομικών. Οί δημοσιογράφοι ήρουντο να δημοσιεύωσι τὰς θεωρίας των, και ψυγρως έλεγον—αφήτε μας να ξεζαλισθώμε.

Δύο εβδομάδας μετά την εξαφάνισιν του έλέφαντος, ανεβίβασα την αμοιβήν κατά συμβουλήν του κυρίου διευθυντού, εις 75.000 δολάρια. Το ποσόν ήτο μέγα, ήμην όμως έτοιμος να θυσιάσω άπασαν την άτομικήν μου περιουσίαν, παρά να χάσω την εκτίμησιν της Κυβερνήσεώς μου. Και τώρα ότε οί αστυνομικοί ουδέν κατώθουν, αι ήμεροερίδες εστράφησαν εναντίον των, και ήρχισαν να εκτοξεύουν κατ' αυτών τούς δημοτικωτέρους τών σαρχασμών. Η μείν έδιδεν εις τούς γελωτοποιούς τών θεατρών μίαν ιδέαν, και αυτοί ενεδύοντο ως αστυνομικοί και εκυνήγουν επί της σκηνής τόν έλέφанта κατά μάλιστα άλλόκοτον τρόπον. Οί γελοιογράφοι έκανον εικόνας αστυνομικών εξέταζόντων τόν έδωφος με μικροσκοπίαν, ενώ ό έλέφος όπισθεν αυτών εκλεπτε μήλα από τας τασπας των. Και έκαμον παντοειδεις εικόνας του αστυνομικού ευβλήματος τού όποισιν ως γνωστόν άποτελείται από ένα θλάνοικτον οφθαλμόν, με την επιγραφήν «Δέν κοιμούμεθα ποτέ».

Όταν οί αστυνομικοί μετέβαινον να πώσω κανέν δρεκτιόν, θρασείας οί ποποπώλαι τούς έκαμον να επαναστατούν, προβάλλοντες την έρωτήσιν—Μήπως θέλετε και κανένα ανοικτοματήν; Όλόκληρος η άτμόσφαιρα έπληροϋτο σαρχασμών.

Υπήρχεν όμως εις άνθρώπους ήμερότατος άγαν ασυγκίνητους, εις όλα ταύτα. Και όυτος ήτο ό με δριυήν καρδίαν διευθυντής της αστυνομίας. Ό γενναίος του οφθαλμοσ ουδέποτε κατεβίβάζετο, ή πλήρης γαλήνη έμπιστοσύνη του ουδέποτε ήλκτωόθη. Έλεγε πάντοτε.

—Άς γελούν. Θα γελάση καλλίτερον, όστις τελευταίος γελάση.

Ό θαυμαστός μου ποδς αυτόν μετεβλήθη εις λατρείαν. Ευρισκόμην πάντοτε πλησίον του. Το γραφεΐον του ειγε καταστη δυσάρεστος δι' εμέ θέσις, πώσα δέ πλέον ή δύσα εστος. Και όμως όσον τόν έβλεπον επιμένοντα, τώσον ήμην πρόθυμος να έπιμένο και εγώ, τουλάχιστον έσ' όσον ήδυνάμην. Και όυτως ήρχόμην τακτικως και εκάθημην εις τόν γραφεΐον του. Ό μόνος μη αστυνομικός, ό δυνάμενος να πράττη τούτο' όλοι ήπόρουν και εξίσταντο με εμέ και πολλάκις μοι ήρχετο να λιποτακτήσω, έβλεπον όμως την ήρεμον εκείνην και εξωτερικως άσυνοείητον μορφήν και έμενον.

Τρεις εβδομάδας μετά την εξαφάνισιν του έλέφαντος, μίαν πρωίαν ήμην έτοιμος να είπω ότι παρηγοούμην πλέον της υποθέσεως και θα άπευρομήν, όταν ό μέγας διευθυντής έσταματήσε την σκέψιν μου, προτεινας έν σχέδιον μεγαλοπρεπές και θαυμάσιον.

Τούτο ήτο να συνδιαλλαγώμεν με τούς κλέπτας. Η γονιμότης της διανοίας του άνθρώπου εκείνου, υπερέβαινε πών ό,τι είδον, και οι πολλοί λά είδον εις τόν κόσμον τούτον. Μοι είπεν ότι ήλπίζε, προσφέρων εις τούς κλέπτας 100.000 δολάρια να άνακτήσιν τόν έλέφанта.

Απήντησα ότι έπίστανον να έχω άκόμη τόσα, τί θα έγέγοντο όμως οί πτωχοί αστυνομικοί οί όποιοι τώσον πολύ είχον εργασθή; Μοι απήντησεν.

—Εις τοιούτου είδους υποθέσεις πέρουν πάντοτε τὰ μισά.

Τούτο με έκαμε να μη άνθίσταμαι, τοιουτοτρόπως δέ ό διευθυντής έγραψε δύο γνωματεύσεις ως εξής:

« Άγαπητή κυρία— ό σύζυγός σας δύναται να κερδίση πολλά (χωρίς να φοβήται καταβίβειν από τόν νόμον) εργομένοσ προς συνάντησιν μου άμέσως.

Μπλοίνε »

Έστειλε την μίαν τούτων διά του έμπιστευτικού του άγγελιαφόρου εις την ύποτιθεμένην σύζυγον του Μπριξ Δούση, και την άλλην εις την ύποτιθεμένην σύζυγον του Κόκκινου Μάκ Φάδδεν.

Έντός μιξς ώρας έφθασαν αι έπόμεναι προσβλητικαί απαντήσεις.

« Βρε Βλάνα. Ό Μάκ Δούση απέβηκε πριν από δύο χρόνια.

Μπριξτε Μαχόν »

« Κύριε διευθυντά.— Ό Κόκκινος Μάκ Φάδδεν έχει πώρα απαγχονισθή πριν από 18 μήνες' και οί γάδαςος τόν γνωρίζουν εκτός από τούς αστυνομικούς.

Μαρία Χούλιγαν

—Υποπετούμην αύτά τὰ γεγονότα, πρό πολλού, λέγει ό Διευθυντής— Αύται αι έπιστολαί άποδεικνύουν την ακρίθειαν σου ενστίκτου μου.

Την στιγμήν καθ' ήν έν σχέδιον άνεστρέπετο, ήτο έτοιμος να ακρίστη άλλο. Έγράψεν άμέσως μίαν είδοποίησιν διά τας προείνας ήμεροερίδας, άντίγραφον της όποιίας εκράτησα.

«Α.—xwblv. 242 Ν. Τjnd— Pz328wmlg. —Οzpo,—; 2m! Ogw. Mum »

Μοι είπεν ότι αν ό κλέπτης έξη, ή άνωτέρω είδοποίησις θα τόν έφενεν εις τόν σύνθηδες της συναντήσεως μέρος. Έπί πλέον μοι εξήγησεν, ότι ό τόπος της συναντήσεως ήτο τόν μέρος όπου αι μεταξύ των εγκληματιών και των αστυνομικών υποθέσεις διεξήγοντο.

Η συνάντησις αύτη θα έλάμβανε χώραν εις τας δώδεκα της έπομενης νυκτός.

Όπως τότε ουδέν ήνδυνάμεθα να κωμώμεν και δέν έγραφα καιόν: τὰ εξέλθη του γραφεΐου, πράγμα τού όποισιν με ηγχοίστεγσε.

Εις τας ένδεκα της έπομενης νυκτός εκόμισα τὰ 100.000 δολάρια εις χαρτονομίσματα και έθεσα ταύτα εις τας χείρας του Διευθυντού, όστις μετ' όλιγον εξήλθε με την γενναίαν και άμετάβλητον έμπιστοσύνην εις τούς οφθαλμούς του. Μία άνυπόφορος, ώρα παρήλθε. Κατόπιν ήκουσα με άνακούφισιν τόν βόδισμα του και ήγέρθη άνυπόμονος και τρικλύζων εκ συγκινήσεως στεπυδών εις προειπώντησιν του. Οί όρείς οφθαλμοί του έλαμπον θριαμβευτικως! Είπε.

—Συμφωνώμεν. Οί άστειοί θα τραγουδήσουν διαφορετικόν τραγούδι άριον! Άκούσθησε με.

Έλαβεν άνήμερον χροΐον και κατήλθε κάτω εις τούς θόλους της οικοδομής, όπου εξήκοντα αστυνομικοί πάντοτε έκοιμόντο, και όπου μερικοί έπαίζον άρτιά, διά να διασκεδάσουν τόν καιρόν.

Εγώ τόν ήκολούθηον εκ τού πλησίον. Αύτός έπεριπάτει ταχέως προς τόν σκοτεινόν τέγμα του μέρους εκείνου, και ακριβώς καθ' ήν στιγμήν έμελλον να αισθανώ τας συνεπείας της ασφυσίας και έλιποθύμου, όπτος ώλήθησε και έπεσεν επί τών εκεί εκτεινομένων μελών μεγίστου τινος άντικειμένου, και τόν ήκουον αναφωνώοντα ένθ' έπιπτε.

—Το ευγενές μας έπάγγελμα εξεδιχήθη. Ίδου ό έλέφος σου!

Με άνεβίβασα εις τόν γραφεΐον, και με συνέφερον εις τας αιθέσεις μου διά καρβόλιον δξέως. Όλόκληρον τόν σώμα τών αστυνομικών συνήροίσθη εκεί και επηκολούθησε θριαμβευτική χαρά, όμοίαν της όποιας δέν είδον ποτέ. Οί ρεπόρτερ εκλήθησαν, κάλαθοι με φιάλας εκ καπακινίτου ήνοίγησαν, προπόσεις έγέγοντο, λόγοι εξέφονήθησαν, θλίψεις γευσίν συγχαρητήρια ένθουσιώδη και θορυβώδη. Ένωσιεται ότι ό κύριος Διευθυντής ήτο ό ήρωες της ήμέρας και ή εϋτυχία του ήτο πλήρης και ειγε κερδίσει αύτην με τώσην ύπομονήν και αξίαν και γενναίοτητα, ώστε και εγώ ήμην εϋτυχής βλέπων τούτο, καιτοι εκάθημην εκεί ως άστεγος έπαίτης, με τόν ζών τόν όποισιν μοι είχον έμπιστευσθή νεκρόν.

Δε θέσις εις τήν ύπερησίαν της πατρίδος μου ειγε χαθή, διότι κατά κακήν μοίσαν είχον καταδείχθη άνίκανος έμπιστοσύνης. Όλων οί οφθαλμοί έμαρτύρουν τόν βαθόν των θαυμασμών και πολλών αστυνομικών αι φωναί εϋψιθόριζον—Ίδότε τον! Δέν ειγε ό βασιλεύς τών αστυνόμων; Δώσατε τού μίαν ένδειξιν. Είτε τόν μόνον τόν όποισιν ροιζάιζεται. Και τὰ εύρίσκει όλα, όσον και αν ειγε κεκοιμημένα. Το μοίρασμα τών 50.000 δολλαριών προυξένης μεγίστην χαράν. Μετά τούτου ό κ. Διευθυντής εξέφώνησε μικρόν λόγον, ενώ ταυτόχροπως έπέσπασε τόν μεριδίου τον, και εις τόν λόγον του έλεγε—«Χαρήσε τα, παιδιά διότι τὰ εκεοδίστατε— και εκεοδίστατε και καί καλλίτερον. . . τήν άθώνοντην φήμην του έπαγγελματός μας». Έν τηλεγράφημα έφθασεν, έχον ως ακολουθίας:

MONROE, 40 μ. μ.

«Πρώτην φοράν από τριών εβδομάδων εύρίσκα τηλεγραφεΐον. Ηκολούθησα τὰ ήγνη έρειπας, διά μέσου τών δασών, γρήτα μελλία έως εδοι, και τὰ ήγνη καθίστανται καθημερινως μεγαλειότερα. Μη άνησυχείτε, εντός μιξς εβδομάδος θα συλλάβω τόν έλέφанта. Τούτο ειγε βεβαίωστατον.

Δάρλεϊ

Ό διευθυντής έπρόστεινε να ζητωκραυγάσωμεν τρις ύπέρ του Δάρλεϊ, «ένός τών άρίστων αστυνομικών» κατόπιν δε διέταξε να τού τηλεγραφησούν να επανέλθη, έντα λάθη τόν μεριδίον του εκ της αμοιβής.

Τοιουτοτρόπως έληξε τόν θαυμάσιον έπεισόδιον του κλαπέντος έλέφαντος.

Αί ήμεροερίδες ήσαν πλήρεις επαίνων την έπομένην ύπέρ της αστυνομίας, εξάίτεσιν περιφορητικως έχαμε μόνον μία γράψασα.

«Μέγας ειγε ό αστυνόμος και θαυμαστά τὰ έργα του! Ίσως να ειγε όλιγον τι άκατεος όπως άνακαλύψη έν μικρόν πύγμα, οϊον ειγε εις έλεος. Δύναται να τόν κυνηγή δι' όλης της ήμέρας και την νύκτα να κατακλίνεται παρά τόν σάπισαν πτώμα του και τούτο επί τριεις εβδομάδας, πλην εις τόν τέλος, τόν εύρίσκει... διά τού κλέπτου, ό όποιος τού δεικνύει τόν μέρος!»

Ό πτωγός Χαστάν ήγάθη δι' εμέ διά παντός. Αί σφαιραί των τηλεβόλων τόν είχον πληρώσει θανασίμους. Είγε καταφύγει εις μίαν γωνίαν έν μέσω της ομίχλης και εκεί περικυκλωμένος υπό τών έγθερών αυτού, εις διαρκή κίνδυνον να άνακαλυφθῆ, έμενε πεινών και ύποφέρων, έως όπου ό θάνατος του έδωκε την ειρήνην.

Η συμφωνία μετά τών κλεπτών μοι έστοίχισεν 100.000 δολάρια. Αί αστυνομικαί δαπάναι 42000 και πλέον. Ουδέποτε πλέον εξήγησα θέσιν από τήν Κυβερνήσιν μου. Είμαι άνθρώπος καταστραμμένος και πλάνης επί της γής, αλλά ό θαυμαστός μου διά τόν άνθρωπον εκείνον, τόν όποισιν πιστεύω, τόν μεγαλήτερον αστυνόμον, τόν όποισιν παρήγαγε ποτέ ό κόσμος, παραμένει άκλόνητος μέχρι σήμερα, και τοιούτος θα παραμένη μέχρι τέλους.

Ρουελάνδου

Αθήλεια

Η μητήρ: — Δέν όμοιάζουν τὰ καλλία του Μπειμπ με τού μπαμπά του; Ό φίλος άφελώς: — Παράξενον γιατί ό σύζυγός σας πώρα μάλις απέκτησε αυτό τόν ωραίον ξανθόν γρωμα των καλλίων...

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ

Φύσ', άγεράκι, στα πανιά και σπράψε την βαρκούλα. να πιώσώ πέρα στὴ στεγνά, προτοῦ νὰ λάμψῃ ἡ αὐγούλα.

Φύσα γοργά νὰ πεταχθῶ ἔς τὴν γῆ τὴν μητρικὴ μου, φύσ' άγεράκι δροσερό. νὰ ἰδῶ τὴν ἀκριβὴ μου.

Να τὴν ἰδῶ μετ' τὴν κρυφὴ τὴν ὥρα ποῦ κοιμᾶται και νὰ σταθῶ νὰ θνείρευθῆ ν' ἀκούσω ἂν με θυμᾶται.

Άκου ἢ φωνῆ τοῦ πετεινοῦ πῶς ἀγροικιέται πάλι φέξετε, άστέρια τ' οὐρανοῦ. νὰ ἰδῶ τόν περιγιάλι.

Γ. Μαγειρέλης

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΑΘΡΩΠΟΓΡΑΒΙΑ

Εις τόν βόρειον μέρος από της πόλεως Κερκύρας εύρίσκεται έν τῷ μέσῳ μικρῆς κοιλάδος περιούτου και κκαφύτου και παρά τούς πρόποδας της δροσειράς Ἰτωίνης μικρὸ χωριὸ κατὰ συνοικίας μικρῶν κατφυκημένο και σχετικῶς πρὸς τόν ὀλιγόριθμὸν τῶν κατοίκων μεγάλῃν έχον ἔκτασιν ὀνομαζόμενον Κληματιά.

Πόθεν έλαβε τόν ὄνομα δέν ειγε έντελῶς γνωστόν ἴσως, διότι παλαιότερον τόν μικρὸν του λιβαδάκι, πού τῶρα σπένρεται με φαρσλίκα και καλαμπόκι, χάρις εις τὰ άφθονα νερά ποῦ έχει και τόν κάμνει νὰ φαίνεται ξεχωρισμένον από τὰ ὀλιγόγρα άγωνα βουναί σὰ μιὰ ὄσπ, σὲ κύρπτικῆ έρημου, να ήτο γεμάτο από άμπέλικα και έλαβε τέτοιον ὄνομα, διά να φαίνεται ἡ πλησμονή.

Υπάρχει παραδόσις, ὅτι άλλοτε ήτο πολύ μεγκλειτερον και ὅτι τὰ σημερινά διάμεισα από γειτονιά σὲ γειτονιά, ήσαν γεμάτα σπίτια, αλλά ζτὸν καιρό τῶν Ένετων συνέβη ἡ καταστρόφη του δια τὴν εξής αἰτίαν: Οί Ένετοί εστειλαν τόν εἰσπρακτορα και δύο χωροφύλακας μαζί, και ἕνα καπετάνιο (άζιωμακτικὸ) νὰ εἰσπράξουν τούς εἰρησίους φάρους ὅταν ήλθαν εστὴ Κληματιά, ἔπειδή εύρον τόν χωριὸ σὲ καλή οἰκονομικὴ κατάστασι, εξήτησαν πολύ περισσότερα από τὰ κνονοσιμένα και παρεξέτραπησαν εις βανδαλισμούς. Τότε οί χωρικοί τούς συνέλαβον τούς ήλειψαν κκαράμνι και τούς εκκψαν ζωντανούς, πλην ἑνός χωροφύλακος, ὁστις άνήγγειλε εστὴ διοίκησιν τόν τρομερόν κακούργημα ὀλόκληρη στακτεύματα ξεκίνησαν κατὰ τού χωριού τότε, άλλ' οί κάτοικοι εκκατέλειψαν τὰ σπίτια τους ἀφοῦ επήραν ὅτι πολυτιμότερο είχαν και κατέφυγαν σὲ μιὰ γράββα (σπηλιά), ποῦ νε εστὴ ράκι απόνω απ' τόν χωριό, ποῦ και σήμερα τὴ λέγονν οί χωρικοί άνθρωπόγραββα. Κεποικα γραχὴ όμως κουστή, δε πρόφρασε να κρυφθῆ και τὴν ήνάγκασαν με διάφορα μακρύρια νὰ μακρυρήσῃ ποῦ οί συγχωρικοί της κρύπτονται. Επειδή όμως οί Ένετοί δέν ήδυνάοντο να εκβιάσουν τὴν εισοδο της σπηλιᾶς εμάξτευσαν άγωνα πολλὰ και έφραξαν τόν στόμιον κάψωντες αυτὰ, ώστε να τούς αποπνίξουν ὄλους.

Πιστεύεται λοιπὸν σήμερα πῶς μέσα σ' αὐτὴ τὴ γράββα εύρίσκονται και θησαυροί και κόκαλα άνθρώπων και δια μέν τόν πρώτον άπυδειξέις δέν υπάρχουν, τόν δεύτερον όμως έπιστοποίηθη, εζώννης γενόμενης πρὸ τῶν, ὑπὸ ὁμάδος ζένων και εγχαλωίων.

Πρὶν ἢ τόν χωριὸ συνδεθῆ μετὰ της προουουσιης δια άμαξίτου δρόμου, συνήθηκα επεκρατεϊ παρὰ τοῖς ὑποψηφίοις δημαρχοῖς τού δήμου πρὸ τῶν εκλογῶν να στελλάσων ἕνα μηχανικόν, ὅπως δθηεν γραχίτη τόν δρόμον, διά να ὑφκράξωσι τὰς ψήφους τῶν κατοίκων εις λοιπὸν τοιούτους μηχανικούς, πρὸς τόν άνωτέρω σκοπόν άποσταλείς, συνοδοευόμενος ὑπὸ ταῦ αστυνόμου και τινῶν χωροφυλάκων και χωρικών, κατέθη δια κλιμακος, κάπως τεχνιότης, εις τὴν βαρκηρώδη αὐτὴν γραββαν και προυχώρησαν με φανάρια εις τόν χέρι επ' ἀρκετόν, μέχρις οῦ ισχυρός θόρυβος τούς ήνάγκασε να επιστρέψωσι ταχέως. Εβυον εντός κόκαλα κκατάλευκα και μίαν λευκήν και παραξενον πέτραν. Εϋχίς έργον θα ήτο, εδν εγένετο τελεσφόρος έρευνα της γράββας, διότι πολλά

ἴσως να ήρχοντο εις φῶς, αξίζοντα να ἴδωσιν αὐτό.

Κερκύρα

Διολόγησις

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Παγωτά στο σπίτι

Όσοι δέν έχουν άγοράσει γλασιέρες δια να κατασκευάζουν κατ' ὄικον τὰ παγωτά των και να κρυόινον τόν νερό και τόν κρασί εις τὴν εποχὴν αὐτὴν καθ' ήν εἴποτε δέν ειγε τόσῳ επιθυμητόν και τόσῳ ευχάριστον ὄσον ἕνα ποτήρι κρούου ποιοῦ, με πολλήν, ελλίξομεν, ευχαρίστησιν θα μάθουν τὴν σύστασιν τῶν μυγμάτων εκείνων δια τῶν ὁποίων κατορθοῦται ἀσφαλῶς μεγάλην ἀπόφυξις. Έκ τῶν μυγμάτων τούτων τὰ συνηθέστερα ειγε τὰ εξής δύο: 2 μέρη κοπανισμένου πάγου και έν μέρος μαγειρικῶν ἄλατος παρῆχοι θερμοκρασίαν 20 βαθμῶν κάτω τοῦ μηθευκοῦ. Άπ' ετέρου δύο μέρη κοπανισμένου πάγου και έν μέρος θεϊκού δξέως, άναμυγνόμενα μετὰ προσφυλάξεως, μετ' ήμισσεος μέρους ὕδατος, προερχομένου εκ πάγου ἀναλιθίντος, παρῆχοι θερμοκρασίαν 33 βαθμῶν κάτω τοῦ μηθευκοῦ. Έντός τῶν μυγμάτων τούτων τοποθετεῖται τόν δοχεϊόν τόν περιέχον τὰ πρὸς ἀπόρρυσιν ὑγρά. Όσοι δέν ήμποροῦν να προυηθθῶν πάγον ἄς κάμουν χρῆσιν μίγματος εξ ἑνός μέρους ὕδατος και ἑνός μέρους άζωτούχου αμμωνίου εις κόνιν, τόν ὁποϊον παρῆχει 16 βαθμῶν ὑπὸ τῷ μηθευκοῦ. Μία συμβολή έν τούτοις: Έάν ειγε ευχάριστον να πίνῃ τις δροσερά ποτά, ειγε ἀρετὰ ἐπικίνδυνον τόν να κάμην κατάχρησιν ποτῶν παγωμένων!

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΤΟ ΚΡΟΜΜΥΔΙ

Όλα τὰ ὀπωρικὰ και τὰ λαχχυνικὰ εἶναι ὠφελιμώτατα εις τόν άνθρωπον, ἰδίως τῶρα τόν καλοκαίρι, αλλά τόν κρομμύδι περισσότερον από κάθε άλλο λαχχυνικόν έχει τὴν πολυτιμωτάτην ιδιότητα να διαμορφώνῃ ὠραίε και δροσερά χαρακτηριστικὰ της μορφῆς, να εξυγεινῆ τόν πεπτικόν σωλήνα και να ένδυνάμωῃ τὸν ὀργανισμόν.

Διά τὸν λόγον τούτον συνιστάται κυρίως εις τόν ὠραιόν φυλον ὑπὸ τῶν νέων υγεινολόγων, οἵτινες μεγίστην σημασίαν δίδουν εις τὴν κρομμυδοφαγίαν, άνταλογοῦντες αὐτὴν εις τόν ὕψος ἀθλητοῦ πκνωκεϊκας.

Τόν κρομμύδι δεικνυρεϊ και παρρατείνει τόν σπρίγος της νεότητος και άποτέπει τόν πρώτον γῆρας, ενισχύει δὲ θαυμασίως τόν νευρικόν σύστημα και προκαλεῖ ευρογενικωτάτην ὑπνολόγηται.

Εἶναι ἕνα εἶδος κατευρακτικοῦ λουτροῦ ψυχῆς και σώματος.

Όμὸν τόν κρομμύδι, έχει βεβαίως δραστηκωτέραν ἐνέργειαν, άλλ' αν ήναι άποκρουστικόν δια τὴν μυρουδιαν του ἄς τρώγεται: βραμμένο μαζί με άλλας τρυφάς. Αλλά κυρίως ὡμὸν ως σαλάτα μαζί με άλλα χορταρικά εξήκει τὴν θαυμασίαν ἐπιρροήν του εις τόν ὀργανισμόν. Η μυρουδιά του άλλως οὔτε τόσον άποκρουστικὴ εἶναι οὔτε και δεικνυρεται πολύ μετὰ τὴν λήψιν ἑνός κκαρῆ εζκλείρεται έντελῶς. Ὄστε πρέπει να τόν έπωφελήται τις ὡμὸν, χωρὶς να παραλείψη και μαγειρευμένον να τόν τρώγη.

Διά να πεισθῆτε περὶ τῶν θαυμασιῶν ιδιοτήτων του κρομμύτου ἄρκει να άναφέρωμεν ὅτι εις ιατροῦς τόν μετεγειριστήν με εξοχα θεραπευτικὰ άποτελεστικα και κατὰ της φροβερας φθίσεως.

Τόν κρομμύδι εἶναι ὄλως ἀβλαβές και χωρευτικώτατον, οὔτως ὄσως ὄσον περισσότερον τρώγει κανεις τόσον καλλίτερον. Συνήθως ὅμως 2—3 κρομμύδια τὴν ἡμέραν ἀρκουδ.

Άς σπειύουν να τόν εφκρμόσουν ὄλοι αι ὠραίαί μας εις τὰ φκρητά των και έντός ὀλίγων ἡμερῶν θα ἴδων τὰ άποτελεσμα επί τοῦ εκουτοῦ των. Κατήγησεν άλλως τῆς μόδας τῶρα παντοῦ και αὐτὸ ἀρκει να πέισῃ τὰς Έλληνίδας ὅπως εγκοπώθωσιν τὴν δικειτηρικὴν μόδαῦν ὄσον τόν δυνατόν ταχύτερον. Άς λάβουν ὑπ' ὄψιν πρὸ πάντων ὅτι κρομμυδοφαγοῦσαι διαπλάσσουν τὴν μορφήν των τελείως και άπομακρυνουν τόν γῆρας.

G. MAUREVERT

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ
ΕΝ ΑΓΓΛΙΚΩ, ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩ.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ, ἐκ τῆς
«Berliner Morgen-Zeitung»)

Ἐξελθὼν ἐκ τοῦ λουτρῶνος εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσάν τῆς ξιφασκίας ἵνα συναντήσω τὸν φίλον μου Παῦλον Κ. ὅστις πρὸ μικροῦ μου εἶχε δώσει ἐν καλῷ μᾶθημα σπαθιοῦ. Τὸν εὗρον ἐξηπλωμένον ἐπὶ διθανίου με ἐν σιγῶν εἰς τὰ χεῖλη. Τοῦ ἐζήτησα καὶ ἐγὼ νὰ ἀνάψω. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ μου δώσῃ τὸ σιγᾶρο του ἐξάγει τὴν σπιρτοθήκην του καὶ μου τὴν δίδει.

Τὸν ἐκύτταξα ἐρωτηματικῶς.
— Εἶνε μία παλαιὰ μου συνήθεια, μοι λέγει, ἢν ἐκράτησα ἀπ' ἧς ἐποχῆς με ἔσωσε ἀπὸ τὰ χεῖρα μιᾶς γυναικός.

— Δὲν βλέπω καμμίαν σχέσιν, τοῦ λέγω ἀδιάφορος.

Ὁ Παῦλος ἔμειδισεν.
— Ἐχεις δίκαιον, μοι λέγει· εἶνε δύσκολον νὰ τὴν εὕρῃς. Τώρα ἄκουσον.

Ἔεινε τώρα δέκα ἔτη. Ἐταξείδευα με Ἀγγλικὸν σιδηροδρόμον, καὶ εἶχον πᾶσιν ἥθειον εἰς τὸ καπνιστήριον τοῦ τραίνου, ὅπου ἤθειλον διασκεδάσῃ τὴν ἄνισιν τοῦ μακροῦ ταξιδίου μου, καπνίζων μερικὰ σιγᾶρα. Τὸ βαγόνι ἦτο κενόν. Τὴν στιγμὴν ὅμως καθ' ἣν ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία, ἀνήλθε νεαρά τις κυρία καὶ ἐκάθισεν πλησίον μου.

— Προσέξατε, κυρία μου, διότι εἰσῆλθατε εἰς τὸ καπνιστήριον, τῆς λέγω ὅσον ἠδυνήθητε καλλίτερον ἄγγλιστί.

— Δὲν με πειράζει, κύριε!

Ὁ ὑπάλληλος ἔκλεισε τὴν θύραν. Τὸ τραῖνο ἐξεκίνησε. Ἐσκέφθην, ὅτι ἂν καὶ μοι ἦτο ἐπιτετραμμένον, ἐν τούτοις δὲν ᾔφειλον νὰ καπνίζω πλησίον κυρίας. Ἡ νοεῖα τὸ παραθύρου, ἔλαβον τὸ μῦλον πρὸ δλίγου ἀναφθῆν σιγᾶρον μου καὶ ἤτοιμαζόμην νὰ τὸ ρίψω ἐκτός.

Ἐκείνη με ἠμυδιώσα.

— Κύριε μου, σὰς παρακαλῶ, κρατήσατέ το, καπνίζετε μόνον δλίγον μακρύτερον, ἢ ὅσμη του δὲν με δυσχερεστεῖ.

— Ἐὰν ἐπιμένετε, κυρία μου...

Ἐκάμφθην εἰς τὴν τὴν τὸσον ἐπιχαρίτως προφθοβῆσαν ἐπιθυμίαν τῆς. Ἐκάθισα σιμνὰ εἰς τὴν γωνίαν μου καὶ ἤρχισα νὰ παρατηρῶ τὴν γείτονά μου. Ἦτο χαριστάτη. Ἐφόρει ἕνα σκοτεινοῦ χρώματος καλῶς ἐπ' αὐτῆς σφρημοσμένον φόρεμα, ὑπερ τῆς ἡμοῦς θαυμαστικῶς ὄρατα με τὴν ξανθὴν τῆς κόμην καὶ τὴν ροδόχρυν χροιάν τῆς. Τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια τῆς ἀνεπαύοντο, καθὼς τοῦλάχιστον μοι ἐφαίνετο, εὐχαριστικῶς ἐπ' ἐμοῦ. Μόνον μικρά τις ρυτίτις μεταξὺ τῶν ὄφρυών τῆς προσέδειε τί τὸ ἀνήσυχον εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς. Τώρα ἐνεθυμήθην ὅτι τὴν εἶχον ἰδῆ προηγουμένως εἰς τὸ προαύλιον τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐξήτει τινα. Τὴν ἠρώτησα διὰ τοῦτο, καὶ πρὸ πάντων ἵνα ἀνοίξω μικρὰν συνδιάλεξιν.

— Ναι, ἐγὼ ἦμην. Ἐζήτησαν τὸν σύζυγόν μου. Εἴχομεν εἶπει νὰ συναντηθῶμεν ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἦτο. Εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος. . . . Εὐχόμεθα νὰ μὴ ἔπαθε τίποτε. . . .

— ὦ! λέγω παρηγορῶν, μὴ ἀνυπομονήτε δι' αὐτόν.

— Ἔχασε βεβαίως τὸ τραῖνον. . . ἴσως εὐρίσκειται καὶ ἐπ' αὐτοῦ. Ὅπωςδήποτε εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τὴν σύμπτωσιν.

Τὴν προσέβλεψα ἱκετευτικῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα τῆς ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν τὸλμην τῶν λόγων μου.

— Κύριε μου!

Αἱ περειαί τῆς ἐχρωματίσθησαν ἐλαφρῶς, τὰ βλέφαρά τῆς κατεβιβάσθησαν ἐν τούτοις περρηθήσασιν εἰς τὸ μεδιάμα τῆς, ὅτι ἡ παραγῆ τῆς δὲν εἶχε τί τὸ σὸνδρον. Τὴν προσέβλεψα ἱκετευτικῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα τῆς ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν τὸλμην τῶν λόγων μου.

— Ναι, ἐγὼ ἦμην. Ἐζήτησαν τὸν σύζυγόν μου. Εἴχομεν εἶπει νὰ συναντηθῶμεν ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἦτο. Εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος. . . . Εὐχόμεθα νὰ μὴ ἔπαθε τίποτε. . . .

— ὦ! λέγω παρηγορῶν, μὴ ἀνυπομονήτε δι' αὐτόν.

— Ἔχασε βεβαίως τὸ τραῖνον. . . ἴσως εὐρίσκειται καὶ ἐπ' αὐτοῦ. Ὅπωςδήποτε εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τὴν σύμπτωσιν.

Τὴν προσέβλεψα ἱκετευτικῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα τῆς ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν τὸλμην τῶν λόγων μου.

— Ναι, ἐγὼ ἦμην. Ἐζήτησαν τὸν σύζυγόν μου. Εἴχομεν εἶπει νὰ συναντηθῶμεν ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἦτο. Εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος. . . . Εὐχόμεθα νὰ μὴ ἔπαθε τίποτε. . . .

— ὦ! λέγω παρηγορῶν, μὴ ἀνυπομονήτε δι' αὐτόν.

καὶ τυπικῶν φιλοφρονημάτων, ἀπεφάσισα νὰ τὴν πλησιάζω.

Ψυχρὸν λουτρὸν με ἐπερίμενεν ἐκεῖ. Αἱ λέξεις ἔμειναν κεκολλημέναι εἰς τὸν λάρυγγά μου καὶ τοῦτο διότι αὐτὴ ἐξάνισταται λυσοῦσα, πηδᾷ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ βαγονίου καὶ μοι συρίζει, ἐνῶ διαδοχικῶς ἡ μορφή τῆς ἀλλάσσει χρώμακα, με ἀπειλητικὸν ὕφος:

— Κύριε, θὰ μοὶ πληρώσητε πᾶσαντα ἑκατὸν φράγκα διὰ τὴν προσβολήν, ἢν ἐκάματε ἐπὶ τοῦ ἀτόμου μου.

Ναι, ναι, ἀγαπητέ μου φίλε. Ἦτο τὸ πρῶτόν μου ἐρωτικὸν πραξικόπημα ἐπὶ ἀγγλικῷ σιδηροδρόμῳ. Εἶχον τὴν τύχην νὰ πέσω εἰς τὰς χεῖρας τυχοδιώκτιδος ἀπὸ ἐκείνας, αἰτίνας συγκαθίζουν εἰς τοὺς σιδηροδρόμους, ἐπικινδυνώδεστατα προϊόντα τοῦ τόπου τούτου.

Τοιοῦτου εἶδους λωποδυσίαι ἐπιτυγχάνουσιν 99 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Καὶ πρὸ πάντων ἦσαν ἡ «προσβεβλημένη» ἔχει καλὸν ἐξωτερικόν. Ἔτσι πίπτει κανεὶς εἰς τὴν παγίδα.

Γάμος θὰ εἶνε τὸ ὀλιγώτερον. Πρὸς στιγμὴν ἡ ἀπροσδοκίτης αὐτὴ πρόταξις μοὶ ἀφῆρπασε πᾶσαν σκέψιν. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι εἶνε ἀστεῖότης. Ἀλλ' ὅταν ἐρίψα τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τοῦ ὄχρου προσώπου τῆς καὶ εἶδον τὰ ἀπειλητικὰ καὶ συνεφεμιμένα χεῖλη τῆς, τότε ἀντελήφθην τὴν σοβαρότητα τῶν λόγων τῆς.

— Σὰς λέγω, κύριε, ὅτι, ἀν ἀμέσως τώρα δὲν μοὶ δώσητε τὰ 100 φράγκα, εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν θὰ σὰς καταγγείλω νὰ σὰς συλλάβουν. Καὶ τότε δὲν θὰ μείνετε εἰς τὰ 100 φράγκα, θὰ δώσητε 2000 ἐπιπέων.

Ἔω τὸ χάριεν πλάσμα. Ἐσκέφθην σοβαρῶς νὰ τὴν ἀρπάξω καὶ νὰ τὴν ρίψω ἐκτός τοῦ παραθύρου, ἀλλ' ἐκείνη, ὡς νὰ ἀνέγνωσε τὴν σκέψιν μου ἐπὶ τοῦ προσώπου μου, ἐξησφαλίσθη, ἀφοῦ εἶδε τὰ λινὰ ἐπὶ τῶν παραθύρων.

Τὶ φρικῶδες θέσις. Ἐσκέφθην, ὅτι τὸ ὄνομά μου θὰ τὸ ἔβλετον εἰς ὄλας τὰς ἐφημερίδας. Παύλος Κ. κατηγορούμενος δι' ἐγκλημα θητικῆς.

Ἐπρεπε νὰ λάβω ἀποφασίν τινα. Εἶχον ἤδη σύρει τὸ χρηματοφυλάκιόν μου ἵνα τῆς δώσω τὸ χῆμα, ὅτε τὸ βλέμμα μου ἔπεσε εἰς τὰ σιγᾶρα μου.

Σατανικὴ σκέψιν διήλθε ἀπὸ τῶν νοῶν μου. Σκέψις ἐκδικήσεως.

Σιγά, σιγά ἔλαβα τὴν προτέραν μου θέσιν εἰς τὴν γωνίαν καὶ ἤναψα ἐν σιγᾶρον.

— Λοιπὸν, κύριε, περιμένω. Τὴν προσέβλεψα ὡς ἐν μικρὸν παιδίον.

— Δυστυχῶς, κυρία μου, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σὰς εἶπω ὅτι δὲν θὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπιθυμίαν σας.

— Ἔτσι, τώρα θὰ ἰδῆτε. Εἰς τὸν ἐγγὺς σταθμὸν ἔχετε νὰ πληρώσητε 2000 φρ. κύριε μου, 2000 φρ.

Δὲν τῆς ἔδωσα ἀπάντησιν. Ἐπεφυλάχθην εἰς τὴν διάρκειαν τοῦ ἐπομένου τετάρτου τῆς ὥρας νὰ μὴ εἶπω λέξιν, οὕτε νὰ κινήθῃ οὐδὲ μίαν φοράν ἐκῦτταξα πλέον τὴν συνταξιδιώτισσάν τὴν ἀπαιτητικὴν καὶ χαρίεσσαν σύντροφόν μου, τῆς ὅπως τὰ βλέμματα ἡσανθιμήν ἀπειλητικὰ νὰ με προσβλέπουσαν.

Ἀπὸ καρὸν εἰς καρὸν ἐξέπεμπον καὶ τολύπην τινα καπνοῦ ἐκ τοῦ σιγᾶρου μου.

Ὁξὺ καὶ παρατεταμένον σύριγμα τῆς μηχανῆς ἤχησε.

Ἡ συνταξιδιώτισσά μου ἐστηκόθη ἀποφασισμένη.

— Διὰ τελεταίαν φοράν: θὰ μοὶ δώσητε τὰ 100 φρ. ἢ ὄχι;

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἐξεπεμψα τολύπην καπνοῦ!

— Καλὰ!

Καὶ ἀμέσως ξεκουμβάνας ἐν βίᾳ τὸν ἐπεנדύτην τῆς χαλᾷ τὴν κόμην, πετᾷ τὸ καπέλλο τῆς καὶ τὰ κοσμημάτά τῆς μακράν. . .

Ἐνώστω. . . Προσπαθεῖ νὰ φάινεται θῆμα ἀναξιοπρεποῦς ἐπιθέσεως.

Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ ἀρχίζει: νὰ φωνάζῃ:

— «Βοήθεια, βοήθεια».

σὺν καὶ ὠρυόμενον τὸν περιτριγυρίζει.—Εἰς τὴν ἀστυνομικὴν τὸν σκυλόφραγκο, εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ἐγείρομαι καὶ περιμένω μειδιῶν εἰς τὴν γωνίαν μου.

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ κάθηται ὁ εὐγενὴς ὁ ὁποῖος με προσέβαλε. Ἡ συνταξιδιώτισσά μου με δεικνύει διὰ τοῦ δακτύλου. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκπέμπουν φλόγας, ἡ φωνὴ τῆς ἤχει σκληρότη.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως σὰς συλλαμβάνω. Καὶ ἡδὴ ὁ ἀστυφύλαξ σύρει τὸ ξίφος του.

Τότε καὶ ἐγὼ στρέφομαι πρὸς τοὺς περιεστῶτας:

— Ἡ γυνὴ αὐτὴ ψεύδεται. Παρρητήσατε τὸ σιγᾶρο μου.

Καὶ ἐλαφρὰ ἐγείρων, τοὺς δεικνύω τὸ σιγᾶρο μου, ὅπερ ἔφερε ἕως ἑκατοστῶμετρα στάκτην.

— Ἄν τὴν ἐπειράξω, εἶπα, δὲν θὰ ἔπεφτε ἡ στάχτη;

Σιγῆ βασιλεύει. Ζητοῦν τὴν σχέσιν μεταξὺ τῆς στάκτης καὶ τῆς ἐπιθέσεως. Σιγά, σιγά ἀρχίζουν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου νὰ γελοῦν.

Μόνος ὁ ἀστυφύλαξ κατορθοῖ νὰ κρατήσῃ τὴν σοβαρότητα του. Θέτει τὴν χεῖρα εἰς τὸν ὄμον τῆς κατηγορητοῦσας μου. Φαίνεται διαταραχθεὶς ἐκ τῆς λεπτότητας τῆς σκέψεώς μου.

— Κύριε μου, θέλετε νὰ τὴν καταγγείλητε;

— Εἶνε περιττόν. Ἡ ζωὴ εἶνε τόσον βραχεία, λέγω, μειδιῶν.

Καὶ οὕτω, φιλε μου, ἡ στάχτη ἑνὸς σιγᾶρου με ἔσωσε ἀπὸ τὰ χεῖρα μιᾶς γυναικός.

Ὅταν θὰ ταξιδεύης εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἔχε το κατὰ νοῦν.

(Μετάφρασις Μήττου Ι.)

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ Μαρία Ἀντουανέτα ὅτε ἦτο εἰσὶ «δωφίνην» ἀπηχθάνετο τὴν ἐθιμοτυπίαν, ἥτις ἐν τούτοις ἦτο πατροπαραδότως προσφιλὴς ἐν τῇ οἰκογενεῖα τῆς. Ἡμέραν ἑνὰ ὀλισθήσασα ἐκ τῆς χάσεως τοῦ ἐρ' οὐ ἐπέβαινε ὄνου, ἐκρουήσασα μετ' εὐτραπέλου ἐρωτείας πρὸς μίαν κυρίαν τῆς τιμῆς:

— Κυρία, ποία εἶναι ἡ ἐθιμοταξία ἐν Γαλλίᾳ ὅπως ἀνεγερθῆ ἢν πρόσωπον τῆς περιωπῆς μου ὅταν τυχὸν πέσῃ ἀπὸ τῆς χάσεως ἑνὸς ὄνου;

Οἱ φυσιολόγοι δίδουσι τὸ ὄνομα «δοῦξ» εἰς νυκτιόβιον υι πηγνὸν με χρυσοῖον τὸ πέρισμα, καὶ οἰνικός τὰ περὰ φύονται ἐν σήματι παραδόξων ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς προεξοχῶν.

— Κάποια ἂσθη τῶν Βερσαλλιῶν, ὀνομαζομένη κυρία Λουαζὼ (Loiseau) ἔσχε τὴν τιμὴν, νὰ παρακαθήσῃ εἰς βασιλικὸν δεῖπνον. Ὁ ποιητὴς σου εἶπας τὴν φήμην τῆς ὡς ἀπαραιμίλλου κυράτουσ, εἶπεν εἰς τὴν παραπλεύρως αὐτῷ δούκισσαν Δ. . . νὰ τὴν προκαλέσῃ λέγουσα κατῆ. Καὶ ἡ δούκισσα ἀμέσως πῆν ἐρωτῆ.

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς εἴπητε, κυρία ποιῶν εἶναι τὸ γελοιωδέστερον πτηνόν; (Ἐκ λογοπαυγνίου πρὸς τὸ ὄνομα τῆς ἐρωτηθῆσας Mme Loiseau)

— Κυρία, εἶναι ὁ «δοῦξ»; ἀπήντησεν αὐτὴ δι' ἀναλόγον λογοπαυγνίου τὸ ὅποιον τὸν ἐπλήρωσεν ἀρεκαί.

Ὁ ἀββᾶς Τερράι, καὶ ἐν πλήρει ἐπὶ ἐξασηοίει τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων του (ἦτο γενικὸς οἰκονομικὸς ἐλεγκτὴς) ἠγάπα τὰς εὐφυολογίας. Δηγοῦνται δι' ἡμέραν ἑνὰ εἰς αἰοδὸν τοῦ παρισνοῦ Μελοδράματος παρουσιασθέντα ὅπως πληρωθῆ τὴν σύνταξιν ἵς ἠξιώθη χάρις εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν τὸν τάλαντον, ἀπήνηνεν ἀναχαίττων αὐτόν:

— Κύριε, πρόκει νὰ περιμείνητε· εἶναι δίκαιον οἱ κλαίοντες νὰ προηγηθῶσι τῶν ἀδόντων!

Πνοκαῖα ἐξεροόγη ποτὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Κας Ῥωμινιῆς, μητρὸς τῆς περιφημοῦ Κας Μαιντινῶν. Ἡ γράφα δέσποινα βλέπουσα τὴν θυγατέρα τῆς, εἰς τὸν κολοφῶνα τότε τῆς δόξης τῆς, χέουσαν κρονονοὺς δακρύων τὴν ἐπέπληξε σοφοδῶς.

— Δὲν τὸ περιέμενον αὐτό, νὰ σὲ ἴδω κλαίουσαν διὰ τὴν ἀπόλειαν μιᾶς οἰκίας!

— Ἄ! μάλιστα, διὰ τὴν οἰκίαν κλαίω! ἀπεκοῦθη ἐκείνη, κλαίω γὰρ τὴν κοῦκλά μου!

Ἐπαρῶς τις νεωστὶ ἀφῆγεῖσα ἐν Παρισίοις ἠρώτα τὸν Φοντενέλλον:

— Μὰ τί εἶναι ἐπὶ τέλους, κύριε, αὐτὴ ἡ ἀκαδημαϊκὴ ἔδρα περὶ τῆς ὁποίας τόσος γίνετα λόγος;

— Κυρία, ἀπήνησεν ὁ φιλόσοφος, εἶναι κλίνη ἀναπαύσεως ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ πνεῦμα ἀποκοιμᾶται!

Τὰ ὡς ἐπισκόπον καθήκοντά του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μειωθῶσι τὸν ἀκάματον ζῆλον ἐν ὁ πιανερωτάτος Huet εἶχε πρὸς σπουδῆν καὶ φιλοσοφικὰς μελέτας. Δηγοῦνται δι' χωρικός τις τῆς ἐπισκοπῆς του ἐλθὼν ἐπανειλημένως ὅπως τῷ υποβάλλῃ μίαν ὑπόθεσιν του καὶ ἐκείνους ἀποπεμφθεὶς ἐπὶ τῷ λόγῳ δι' ὁ πιανερωτάτος «εσπούδαζε», ἀνέκραξεν ὄψων τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς εὐπλαγῆσθῃ καὶ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ ταχύτερον ἑνα ἐπίσκοπον ποὺ νὰ ἔχη καμωμένας ὄλας τὰς σπουδὰς του!

Εἰς τῶν στενωτέρων φίλων τοῦ ποιητοῦ Κινὸν τῷ ἔλεγε:

— Ἡ ἐρωμένη σου εἶναι ὄραιοτάτη, ἀλλὰ δὲν φαίνεται νάχη καὶ πολὺ πνεῦμα. Πῶς ἢν μπορεῖς καὶ δέορξασαι ὄλην τὴν ἡμέραν σου ἀκούων αὐτήν;

— Δὲν τὴν ἀκούω καθόλου, τὴν βλέπω νὰ ῤμυλῇ.

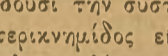
ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΓΝΩΜΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΚΝΗΜΙΔΟΣ ΤΟΥ ΑΝΩΤΕΡΟΥ ΠΑΡΑΣΗΜΟΥ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Τινες ἀποδίδουσι τὴν σύστασιν τοῦ παρασῆμου τῆς περικνημίδος εἰς τὸν Ριχάρδον τὸν Α' τὸν ἐπικληθέντα Λεοντόκαρδον. Κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀχρόα, ἀποφασίσας νὰ τὴν ἐκπορθηθῇ ἐξ ἐφόδου, διετάξε πάντας τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς νὰ δέσῃ ἕκαστος περὶ τῆς κνήμης του μίαν ταυνίαν ἐκ δερματος πρὸς ἀναγνώρισιν κατὰ τὴν πάλιν, ἐξ οὗ καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐκ τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης καθιέρωσε τὸ εἰρημένον παράσημον.

Ἄλλοι ἀποδίδοντες τὴν σύστασιν τοῦ παρασῆμου τούτου εἰς τὸν Ἐδουάρδον τὸν Γ' λέγουσιν ὅτι κατὰ τὴν μάχην τοῦ Κραπέ, καθ' ἣν οἱ Γάλλοι ἀπώλεσαν 30 χιλ. πεζοὺς, 1200 ἵππους καὶ 80 σημαίας, οἱ Ἀγγλοὶ εἶχον ὡς σύνθημα τὴν λέξιν Garder σημεινοῦσαν περικνημίδα καὶ ὅτι ὁ Ἐδουάρδος ἔθηκεν ἐπὶ τῆς αἰχμῆς τῆς λόγης του τὴν περικνημίδα του, ὡς ὄδηγόν, ἐν τῇ μάχῃ τῷ 1346.

Τρίτη ἔκδοσις εἶνε ὅτι ἐν τινι χορῷ κατὰ τὸ 1349, ἡ κόμισσα Σαλιτσουρῆ, ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἐδουάρδου, ἄφησε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς ἡ περικνημὶς τῆς καὶ ὅτι ὁ Ἡγεμὼν κύψας καὶ λαθὼν αὐτήν, εἶπε τὸ διάσημον «Honni soit qui mal y pense» καὶ ἔκτοτε τὸ καθιέρωσεν ὡς τὸ ἀνώτερον παράσημον.

Γ. δε Α.

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Τὸ ναῦτ' ἡ χήρα κάθηται ἐπάνω σ' ἄκρογαλὶ ὄν μαθεῖο φαίνεται πολὺ μετ' τὴν ἀνεμοσάλην τὴν θάλασσαν τῆ σκοτεινῆ με δάκρυα κυτᾶζει, καὶ τὸν πικρὸ τῆς στεναγμοῦ ὁ ἀνεμος ὑπάτει.

Πέρα 'ς τὰ βᾶθη δῶ νηοῦ, 'ς τὴν πάρην τυλαμῆνα, — τὸ ἕνα 'ς τ' ἄλλο ἀντικρὸν κοιμοῦνται ἐπαλωμένα οὖν δῶ νηοῦ τῆς θάλασσης. Τὸ κατ' ἀνάμυσά των, με βογγητὸ αἰῶνος κυτᾶει τὰ πλεύρα των, καὶ ἀνεμοὶ ἀπ' τὰ βουνά, ποὺ χροῖα δὲν φνιφρώνουν, ὄρμουν μεσά 'ς τ' ἄγραμ στενὰ καὶ κλαίει καὶ μαλλόνουν. Ἐκεῖ 'ς τ' ἀνεμοστρόφυλλον, 'ς τὰ σιδερένια βράχη, εὐρήκανε τὸν θάνατο πολλὰ θαλασσομάχοι. . . .

Ἀνάμεσα οὐὰ δῶ νηοῦ στήλωνε τῆ ματιὰ τῆς, καὶ μετ' τὸ κλάμμα τοῦ βορῶ σμίγει τὰ κλάμματά τῆς. Σ' ἀγαπημένη ἀγαλιά δὲν ἔχεις ξεμνήση, τὸ χέρι μου τὰ μάτια σου, ἄχ, δὲν σοὺ χεὶ κλεισθῆ! Λάκου ζεστό δὲν ἔφρανε! Τὸ ὄργισσιν κῆμα, ἄχ! ἀπαλο καὶ ἀκαλαστο σ' ἐπέλιξε 'ς τὸ μνήμα! Μέσα 'ς τὴν χροα ἀμιμονδία ἢ καταχρῖα οὖν σάβανο αἰῶνος οὐ σκεπάζει, κ' ἔχεις γὰ μὴν πρᾶμιονδία τὸ ὄργισσιν πὸν βραχνόφωνο 'ς τῆς τρικυμίας κράζει!

A. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

ΛΑΪΚΑ

Τὸ στοιχειό τοῦ Γκούρα

Ἐγγύτατα τοῦ χωρίου Μάρκσι, κειμένου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραφυσίας τοῦ ἑρ-
ρους Κυλλήνης καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ τέμαχος
τοῦ ὄροπεδίου Ἰσώματα, ἀπὸ καθέτου
ρωγμῆς ἐπὶ τοῦ βράχου, δίκην ἐπιμήκους
παραλληλογράμμου, ἐκρέει ἡ πηγὴ «Κεφα-
λάρι», ἥς τὸ ὕδωρ χρησιμοποιούμενον ὡς
κινητήριος δύναμις ὑδραυλικῶν καταστη-
μάτων καὶ κατὰ τὸ θέρος πῶς ἀρδευσιν
γαιῶν, καταρρέει καὶ συμβάλλει εἰς τὸν
ποταμὸν Σύδην (κοινῶς ποτάμι τῶν Τρικ-
κάλων) ἐκχυόμενον παρὰ τὸ Ἐυλόκαστρον
εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Ἡ πηγὴ αὐ-
τή, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ὁποίας δύναται
τις νὰ εἰσέλθῃ βαδίζων πάντοτε ἐντὸς τοῦ
ὑδάτος καὶ εἰς μῆκος 8-10 μέτρων, γνωστὴ
ὑπὸ τὸ τουρκόφωνον ὄνομα «Γκούρα», ση-
μαίνον πιθανῶς τὸ καταψυγμένον, παρου-
σιάζει χειμῶνός τε καὶ θερούς καὶ μάλιστα
κατὰ τὸ θέρος τὸ φαινόμενον πηγῆς δια-
λειπούσης, διότι κατὰ τακτάς ὥρας καὶ
ἰδίως τὰς μετακυμαθρινὰς τοιαύτας, τὸ ἐκ-
ρέον ὕδωρ ἐλαττοῦται βαθμιαίως, περιορι-
ζόμενον εἰς ποσότητα ἀνεπαρκῆ πρὸς κίνη-
σιν τῶν ὑδραυλικῶν καταστημάτων, καὶ
βαθμιαίως, ἀνεκρύπεται τῆς ἐκροῆς, τὸ πο-
σὸν τοῦ ὕδατος ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀρχι-
κήν ποσότητα, μεσολαβοῦντος διώρου περί-
που χρονικοῦ διαστήματος. Περὶ τοῦ φαι-
νομένου τούτου, ἐρμηνευμένου ὑπὸ τῆς
Φυσικῆς διὰ τῆς θεωρίας τῶν συγκοινωνούν-
των ἀγγείων, οἱ παλαιότεροι τῶν περιόει-
κων καὶ οἱ ἀμαθέστεροι τῶν συγγόνων
μυθεύουσι τάδε: «Τὸ νερὸ τὸ κρατεῖ τὸ
Στοιχειό, βάνει τὸ πόδι τοῦ μπροστὰ στήν
τρούπα, τὸ νερὸ γουρνιάζει, σηκώνει τὸ
Στοιχειό τὸ πόδι του καὶ τότε πάλι βγαί-
νει τὸ νερὸ». Περὶ τοῦ Στοιχειοῦ τῆς αὐ-
τῆς πηγῆς μυθεύουσιν οἱ περιόικοι τὰ ἐπό-
μενα: «Τὰ Στοιχειὰ ἦσαν δύο, ἕνα ἄλογο
κόκκινο καὶ ἕνα ἄλογο ψαδί. Τὰ Στοιχειὰ
ἐπαλεύανε ποῖο νὰ σκοτώσῃ τὸ ἄλλο. Τὸ
ψαδί (*) ἄλογο πηγαίνει μὴ ἡμέρα ἐκεῖ
κοντὰ, βραίωνει ἕνα βουκόλο, τοῦ φύλαγε τὰ
βοῦδα του καὶ τοῦ λέει: — Βύθη με, ρέ
πατριώτη, νὰ σκοτώσω τ' ἄλλο Στοιχειό
καὶ ἐγὼ θὰ σ' αὐγατίσω τὰ βοῦδογέλαδα.
— Πῶς νὰ σε βοηθήσω; τοῦ λέει ὁ βουκό-
λος. — Νά, τοῦ λέει τὸ Στοιχειό. Νὰ σφά-
ξῃς τῆ «μαρμάρα» γελάδα πῶχεις, νὰ κά-
νῃς τὸ ξύγκι τῆς τόπια, καὶ τὴν ὥρα ποῦ
θὰ παλεύω με τ' ἄλλο Στοιχειό, κάρθῃς
καὶ νὰ τὸ χτυπᾷς με τὰ τόπια. Τ' ἄλλο
Στοιχειό θάχῃ τὸ νῦ τοῦ πῶς νὰ φυλαχτῇ
ἀπὸ τὰ τόπια, ἐγὼ θὰ τρώω τὰ τόπια, θὰ
ἀντρεϊψῶ καὶ θὰ σκοτώσω τ' ἄλλο Στοι-
χειό. Ἐκαμ' ὁ βουκόλος κατὰ τοῦ τοῦ εἶπε
τὸ Στοιχειό, τὰ δύο Στοιχειὰ ἐπαλέψανε-
ἐπαλέψανε, τὸ ψαδί ἄλογο ἐσκότωσε τὸ
κόκκινο καὶ τὰ βοῦδογέλαδα τοῦ βουκόλου
αὐγατίσαν.»

Μὴ ἀποτολμῶν τὴν ἐρμηνείαν τοῦ μυ-
θεύματος, προσιδιάζουσιν εἰς τοὺς εἰδικῶς
ἐγκύψαντας εἰς τὴν ἔρευναν καὶ μελέτην
τῶν δημῶδων μύθων τῶν νεωτέρων Ἑλλή-
νων, παραθέτω καὶ τρίτον σχετικὸν πρὸς
τὴν πηγὴν «Γκούρα» μύθευμα. Ἐπὶ τοῦ
αὐτοῦ ὄροπεδίου Ἰσώματα καὶ εἰς τὴν θέ-
σιν «Μαρμαλοῦκα» μικρὸν ἀπέχουσαν τῆς
πηγῆς Ἰκούρα, ἀνκρύβει μικρὰ πηγὴ, γνω-
στὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἡ βρῦσι τοῦ Γιάννη»
καὶ παρὰ ταύτην φρεατοειδὴς χαραδρὰ εἰς
τὰ χεῖλη τῆς ὁποίας σχηματίζεται ἀνά-
χωμα διὰ συμφορήσεως χυμάτος, σκουοῦν
προφανῶς τὴν προφύλαξιν τῶν πέριξ νεμο-
μένων ζώων ἐκ τοῦ κινδύνου τῆς καταπτώ-
σεως εἰς τὴν χαραδρὰν. Κατὰ τὴν παρά-
δοσιν «ἐνοῦ Καργιώτη τσιοπάνη δυο πρό-
βατα ἐπέσανε μέσα ἴσῃν τρούπα» ὁ τσιο-
πάνης ἐκρενάστη μὲ μιά τριχιά ἴσῃν ὀπή
γὰ νὰ βγάλῃ τὰ πρόβατα, κατέβηκε κάμ-
ποσο βαθεῖα καὶ ἐκεῖ ἤρθε μὴ μὲ μὴ μὲ μὴ
καὶ γινώσκοντες τὸ ποῖο καὶ εἰς τὴν ἑσ-
πεμένην ἐκαθύτανε τρία μεγάλα πουλιά ἀπὸ
τὴν τρομάρα τοῦ ὁ τσιοπάνης, ἐτραβήξε τὴν
τριχιά καὶ τὸν ἐβγάλαν. Τὰ τρία μεγάλα
πουλιά ποῦ εἶδ' ὁ τσιοπάνης ἐφύλαξαν τὸ
νερὸ ποῦ ἄλλο βγαίνει ἴσους μύλους τοῦ
Δούσι, ἄλλο ἴσῃ Τρανή Βάλτσα καὶ τὸ

ἄλλο βγαίνει ἴσῃ Γκούρα. Ὅπως ἔχει
καὶ τὸ τρίτον μύθευμα, ὅπως περιχρῆσι καὶ
δόξιν τινὰ ἀληθείας, διότι τὸ ὄροπεδίου
Ἰσώματα ὑπέρεται πολὺ τῶν τριῶν κε-
φαλαρῶν Μεγάλῃς Βάλτσῃς, ἀπεχούσης
τετράρων περίπου, Δούσι καὶ Γκούρας
ἀπεχουσῶν ἀπὸ τῆς θέσεως Μαρμαλοῦκας
μῖαν περίπου ὥραν, καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον
τὸ ὕδωρ τὸ ὁποῖον εἶδεν εἰς τὸν πυθμῆνα
τῆς φρεατοειδοῦς χαραδρᾶς δημιουργούμενον
ἐκ τῆς διηθήσεως τῶν ἀφθόνων χιόνων καὶ
τῶν βροχῶν ἀφοῦ σχηματίσῃ πελωρίαν καὶ
ὑπόγειον δεξαμενὴν νὰ ἐκροῖ τροφοδοτοῦν
τὰ κεφαλαρῆ Γασίλα καὶ Δούσι καὶ μά-
λιστὰ τὸ τῆς Δούσι, διότι τὸ ὕδωρ τῆς
πηγῆς ταύτης οὐκ ἔσπανίως κατὰ τὸ στό-
μιον τῆς ἐκροῆς τοῦ παρασύρει τεμάχια
κλαδίσκων ἐξ ἐλάτης ἀφθονούσης εἰς τὰ
Ἰσώματα, ἅτινα ὀπίστανται ὑπὸ πομμενο-
παίδων εἴτε παρασύρονται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΦΟΣ

καὶ καταπίπτουσιν εἰς τὴν φρεατοειδῆ χα-
ραδρὰν.
Ἐξετάζοντες ἔτι τὸ μύθευμα διὰ τὰ
τρία μεγάλα πουλιά, ἅτινα εἶδεν ὁ ποι-
μὴν, εικάζομεν πιθανῶς, ὅτι ταῦτα ἦσαν
πραγματικά, ἀνήκοντα εἰς τὰ νυκτιμίμα,
ὧν ὑπέχει κατὰ τὸ μέγεθος ὁ Βίκας (κοιν.
Μπούφος), ὅστις ἀπαντᾷ εἰς τὰ πέριξ
δάση καὶ τὰ ἐπὶ τῶν βράχων σπήλαια,
διάγει ἐν ἀδρανείᾳ τὴν ἡμέραν καὶ κελαδεῖ
τὰς μετὰ τὸ μεσονύκτιον πομμεσημερινὰς
ὥρας 2 ἕως 4 ἐκβάλλων ἀπαισίας κραυγὰς
Μπακακάκα, αἵτινες προξενοῦσι φοβὴν εἰς
τοὺς ἀπίστους καὶ ἀμαθεῖς, οἵτινες οὐκ
ἐσπανίως κατὰ τὸν χειμῶνα ὅτε ἐνεκα τῶν
χιόνων δὲν εὑρίσκει τροφὴν ὁ Βίκας καὶ κα-
ταφεύγει εἰς καταφωκόμενα χωρία ἐπικλῆθη-
ται ἐπὶ τῶν κλάδων αἰωνοθίων δένδρων
τῶν κῶν, ὧν οἱ περίβουλοι χρησιμοποιου-
νται ὡς νεκροταφεῖα, κελαιοῦσιν ἀπαισίως
ἵνα μυθεύσωσιν οἱ χωρικοί, ὅτι ἐβρουκολά-
ρισεν ὁ Ἄλφα ἢ ὁ Βῆτα ἀποθανῶν πρό-
τινος.

Ευλόκαστρον. **I. Π. Σταματοῦλης**
Γαμύλια ἦδη καὶ ἔθιμα Ἡπειρωτῶν
(Συνήθεια καὶ τέλος)

Ὅταν ἡ γαμήλιος ἀκολουθία μετὰ τοῦ
γαμβροῦ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης,
τότε ὁ γαμβρὸς θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμα-
τίον τῆς νύμφης ὅπου θὰ φάγῃ αὐτὰ τη-
γανητὰ, τὰ ὅποια πρέπει νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ
ἡ μέλλουσα πενθερὰ τοῦ ἰδίως χερσὶ διὰ
νὰ τὸν πιάσῃ ἡ εὐχὴ τῆς.

Τότε εἰσέρχεται εἰς τὸ δωματίον τῆς
νύμφης ἕνα παιδάκι 10 ἐτῶν διὰ νὰ σκε-

πῃ τὴν νύμφη με τὸ «μαρμαρέ» ἐνῷ
συγχρόνως λέγει:
Πέντε γιοῦς καὶ μὴ μιὰ (κόρη)
Μετὰ ταῦτα ὅλη ἡ γαμήλιος ἀκολου-
θία παραλαμβάνει τὴν νύμφην καὶ τὴν φέρ-
νει εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ὅπου ὁ γαμ-
βρὸς τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν σύρει
ἐξω, ἐνῷ τὰ κορίτσια ποῦ τὴν ἀκολουθοῦν
τραγωδοῦν.
Κινὰ δευδῆ μ' κινὰ κυπαρήσσι
με ταῖς εὐχῆς τῆς μάνας σου
καὶ ὅλων τῶν δικῶν σου
καὶ στὸ καινούργιο σπιτί σου
νὰ ζῆς εὐτυχιόμην
Τὴν νύμφη κατ' ὄδον θὰ φυλάττουν οἱ
συγγενεῖς τῆς οἱ ὅποιοι ὡς ἐκ τούτου λέ-
γονται «φυλαχτάδες».
Ἀφοῦ πᾶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ψαλὴ ἡ
γαμήλιος ἀκολουθία οἱ «φυλαχτάδες» περ-

καὶ κατόπιν ἀρχίζει τὸ τραγοῦδι:
— Τὸ πίνει ὁ (τάδε) τὸ κρασί
τὸ πίνει, τὸ πίνει καὶ στάλλα δὲν ἀφίνει
Δόστου μὴ νὰ πάη κάτω
γιὰ νὰ βρῇ ἢ κορυφή τὸν πάτο.
Ἄς τὸν ανεβάσομε
καὶ ἄς τὸν κατεβάσομε
πάνω στὰ παπλώματα
κάτω μέσ' τὰ χώματα.
Ὅταν μετὰ τὸ τέλος τοῦ συμποσίου οἱ
«φυλαχτάδες» φεύγουν, οἱ συγγενεῖς τοῦ
γαμβροῦ τραγοδοῦν.
— Σὰς ἐπύραμε τὴν νύφη
σὰς ἐκλείσαμε τὸ σπιτί
τὸ μεγάλο φυλαχτὸ
πιάστεον με τὸ ραβδί
τὴ μεγάλη φυλαχτίνα
πιάσῃ με τὴ φορτωτήρα
βάρετ καὶ τὸ συμπεθερίο
με τὸν βαρὺ λούτο.
Οἱ φυλαχτάδες πρὶν φύγουν προσπαθοῦν
νὰ κλέψουν τίποτε ἀπὸ τὸ σπιτί γιὰ νὰ
ἀγαπᾷ ἡ νύφη τοὺς συγγενεῖς τῆς καὶ μὴ
τοὺς λησμονήσῃ ποτὲ καὶ νὰ τοὺς ἀγαπᾷ
πάντοτε.
Ὅταν φύγουν οἱ φυλαχτάδες ἡ νύφη θὰ
πάσῃ τὴν βρεῖλλα γιὰ νὰ τὴν γεμίσῃ νερὸ
στὴν βρύση.
(*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ κ. Γ. Μασούρα)

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

- Ὅποιος θέλει νὰ κινήσῃ τὴν Ἄγγλιαν ὡς ἀρ-
χιστὴ ἀπὸ τὴν Ἰσλανδίαν.
- Εἰπέ τὸ μυτικὸ σου στὸ φίλο σου καὶ νὰ εἰ-
σαι βέβαιος ὅτι θὰ σε καθάλειψῃ.
- Τὸ χειρότερον δὲν εἶνε πάντοτε βέβαιον.
- Ἰσπανικαὶ παροιμίαι**
- ✱
- Ὁ γάμος εἶνε ὁ τάφος τοῦ ἔσωτος.
- Ἡ κολλακεία εἶνε τὸ δηλητήριον τῆς φιλίας.
- Γυναικὴ ἡ ὁποία λαμβάνει ὄνομα ποιεῖται
γυναῖκα ἡ ὁποία δίδει παραδίεται.
- Γαλλικαὶ παροιμίαι**
- ✱
- Εἰς ὅλους τοὺς ποιητὰς λείπει ἕνας στίχος.
- Καλλίτερα νὰ ὑπηρετῇ τις πλοῦσιον φιλά-
ργον παρὰ φτωγὸν σπάταλον.
- Τὸ χεῖμα κάνει τὸν τυφλὸν νὰ τραγοῦδῃ.
- Ἰταλικαὶ παροιμίαι**
- ✱
- Ἡ γυναῖκα τοῦ κλέπτου δὲν γελάει πάντοτε.
- Σικελικὴ παροιμία**
- ✱
- Οἱ βάτραχοι με τοὺς κρασμούς των δὲν προαγ-
γέλλουν τὸν καλὸν καιρὸν.
- Ἐυκολότερον εἶνε νὰ φυλάξῃ κανεὶς ἕνα
θάμνον γεμῆτον ἀπὸ λαγούς, παρὰ νὰ ἐπιτηρῇ
μὴ γυναῖκα.
- Ὁ πόλεμος καθαρῶς τὸν ἀέρα καθὼς μὴ
θύελλα.
- Γερμανικαὶ παροιμίαι**
- ✱
- Ἄν ἡ γυναῖκα ἴσῃ τότε μικρὰ δὲν εἶνε πο-
νηρὰ θὰ ἀκούσῃ ἕνα φύλλο μαϊνικοῦ νὰ τὴν ἐν-
δύσῃ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν!
- Ἰρροδονικαὶ παροιμίαι**
- Ὅποιος δὲν εἴσῃ ὁρεῖ νὰ ἐργασθῇ χάνει μαζὶ
καὶ τὸ βελόνι καὶ τὴ δακτυλίθρα
- Τοσκανικὴ παροιμία**
- ✱
- Ὅποιος δανεῖξῃ σὲ φίλο του χάνει καὶ τὸ φίλο
χάνει καὶ τὸ χεῖμα.
- Ἀγγλικὸν λόγιον**
- ✱
- Ἐὰν δὲν δανεῖσῃς, ἐγρήγορτες ἐὰν δανεῖσῃς, δίκη
αἰωνία.
- Ρωσσικὸν λόγιον**

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

- (ABATE DE GIORGI BERTOLA)
- Εἰς τὴν πόρτα μου ὁ Πλοῦτος
ὅτι ἀρχίνας τὸ σκοτάδι,
ἦλθε, ἐχτύπησε ἕνα βράδι
— Ἄνοιξέ μου. Εἰμ' ἐγώ.
— Δὲν μπορῶ ν' ἀνοίξω, τοῦπα,
εἶναι ἡ φτώχεια μου μεγάλη
καὶ δὲν ἔχω θέσι ἄλλη
γιὰ νὰ κοιμηθῇς κα' Ἐσὺ.
— Ἄνοιξε με συντροφεύουν
Δύναμις καὶ Μεγαλείο.
— Γιὰ εὐκαί και γι' ἄλλους δύο
ναῦρὸς θέσι δὲν μπορῶ.
— Ἄνοιξε, μὴ ἀντιλέγῃς,
εἶναι ἡ Δόξα ἐδῶ κοντὰ μου.
— Δὲν χωρεῖ ἡ κάμερά μου
παρὰ ἐμένα μοναχά.
Δὲν μπορῶ τὴν ἡσυχίαν
γιὰ τὴν Δόξα ἐγὼ νὰ χάσω,
καλλιό θέλω νὰ περάσω
μῖαν ἀδόξαστη ζωὴ.
(παράφρασις ἐκ τοῦ ἱταλικῶ)
ἀπὸ τὰς «Μοῖσας» **Μαρτῖνος Σιγούρος**

(*) Ψαδί ὀνομάζει ὁ λαὸς πᾶν ζῶον ἔχον λευ-
κὸν τρίχωμα μετὰ μέλανος ἀραιοῦ τοιοῦτου.

ΥΠΟ ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΥΥΚΕΡ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ο Σία 'Ιωνάθαν' Άρκερ λαβόν παραγγελίαν από άγοράν οικίας εις Λονδίον Τρανσυβανού μωριότατος Αράκουϊα όνομαζομένην και προσηκόντων να μεταβή εις τον Πύργον του, τμηράινε εκεί. Καθ' όσον επίησαζεν όμως εις τον Πύργον, άρχισεν να πάλει από έκπληξην εις φόβον και από φόβον εις έκπληξην. Οι χωρικοί σταυροκοπούνται επί τω άκούσθαι και το όνοματός μόνον του «Πύργου του Δράκουλα» και προσπαθούν να τον έμπούσωσαν να μεταβή έκεί χωρίς όμως να του λέγον τον διατί. Τέλος επιφύας άμείψης τινος καθυθύνετο προς τά εκεί, εις το μέσον δε του δρόμου τον παραλαμβάνει διά να τον μεταφέρη εις τον Πύργον εις μωστηριώδη και παράδοξος άμαξηλάτης σταλείς, ως έλεγε, υπό του Αράκουϊα. Τέλος μετά πολλάς περιπετείας φθάνει εις τον Πύργον του Αράκουϊα, ένα κατεσκευασμένην μεσαιωνικών πύργον, έντός του όποιου ήνεκεν ο Αράκουϊας μόνος κατά το φαινόμενον και ζών παράδοξον, άκατανόητον και μωστηριώδη ζωήν.

Ο άνεμος έβρομεν ως βροντή κ' έφύσα με τό την δύναμιν, ώστε και σωκαλοί άνδρες εκράτουν καλά τους πόδας των, η έπιάνοντα σφιγτά από τους σίδηρους πασσάλους. Αναγκαζόν εκούθη να κενωθώσιν όμως οι πάσσαλοι από το πλήθος άλλως τά δυστυχήματα της νυκτός θα ηυξάνοντο πολλαπλασιάζας. Μεγάλοι όγκοι θαλασσίας ήμίγλης εφέροντο προς την ξηράν. Κατά στιγμάς η ήμίγλη δισκεοδάζετο και η θάλασσα εις τινα άποστάσιν όωστο εις την λάμψιν της άστραπής. Ητις νύν επήρξατο πυκνή και σαργαία ακολουθουμένη από αειφιόδους ροϊβόδους βροντής. Τινες εκ των σκηών των άποκαλυπτομένων ούτω ήσαν άμέτρον μεγαλειών και άπορροφητικώ ένδιαφέροντος η θάλασσα άνήρξατο εις βουνα έπάνω, έδώ κ' έκει, εν άλιευτικών πλοίων με εν ρόκός Ιστίος οσοόμενον υπό της τοικουίας ζητούν εκφρώντας να εύρη όρμον και σκέπη η πότς και πότς αι λευκαί πτέρυγες φουρτουνασμένου θάλασσιού όρνέου.....

Επί της κορυφής του ανατολικού βράχου ό νέος φωτεινός προσβολός ητο έτοιμος προς δοκιμήν, αλλά δεν ειχε δοκιμαστή. Οι επιτετραμμένοι τον χειρισμόν αυτού τον ήτοίμασαν προς γρήτην και κατά τά διαλεόμενα της επερχομένης ήμίγλης καταφώτισαν δι' αυτού την επιφάνειαν της θαλάσσης. Απαξ ή δις η ύψηρσία του ύπέρξε λίαν αποτελεσματική ως όποτε εν άλιευτικών πλοίων μεσθουλιζόμενον εις το ύψος εισώσμησεν εις τον λιμένα κατορθώσαν διά της δήγίας του φωτός ν' άποσπύγη τον κίνδυνον, να προσαρξή εις τους πασσάλους. Αμα εν πλοίων εβάνε εν εις την ασφάλειαν του λιμένος κραυγή χαρής άνήρξατο από το πλήθος του λαού επί της ζήρας.

Μετ' ού πολυ ό προσβολός ανεκάλυψεν εις άποστασιν τινα μίαν σκοθναν με ίλα τά ιστία της άναπεταμένας, προσφών τω ίδιον πλοίον, το όποιον ειχε παρατηρηθή ένωρίτερον, την έσπεραν. Ο άνεμος εν τω μεταξύ ειχε στραφή προς ανατολώς και ρίγος κατέλαθε τους θωριμένους από του βράχου, καθώς ένόησαν τον κίνδυνον, τον όποιον διέτρεχε τώρα το πλοίων εκείνο. Μεταξύ αυτού και του λιμένος εκείνο η μεγάλη σύρις του επιπέδου άμμολόσου, επάνω εις την όποιαν τόσα και τόσα αξία πλοία από καιρού εις καιρόν ύπεφαν και με τον άνεμον νύν πνέοντα εξ άνατολών άδύνατον θα ητο να φθάση εις την εισοδον του λιμένος.

Ητο νύν σχεδόν η ώρα της πλημμύρας, αλλά τά κύματα ήσαν τόσο μεγάλα, ώστε και τά δειλεϊματά των τά ρηγά της όρηής ήσαν σχεδόν όρατά, και η σκούνα, με όλα τά ιστία της έστρεψε με τόσην ταχύτητα, ώστε κατά τάς λέξεις ένός θαλασσιού γερολικού «κάπου θα πάη αν ή; κατά διαβάλλου». Δίτα επήλθεν ήλλη συροή θαλασσίας ήμίγλης, μεγαλειότερα πάσης άλλης από αυτής η μία μάζα ύγρου άτιμού, ήτις έφαίνετο να επιπίπτει επ' όλων των πραγμάτων ως πέπλος σκιάς και αφήγων ενεργόν εις τους ανθρώπους μόνον το όργανον της άκοής, καθόντων ο ρόγθος της τρικυμίας, και ο ροϊβός της βροντής, και ό παφλασμός των τεραστίων κυμάτων ήρξατο διά της ύγρης ήμίγλης ήσφοδρότερος παρά ποτε.

Αι άκτινες του προσβολός εκασπούοντο προσηλωμένα επί του σπομίου του λιμένος μέσω του ανατολικού φάρου, όπου ανεμένετο η προσάρσις του πλοίου και οι άνθρωποι εκράτουν την πνοήν των. Ο άνεμος αίφνης έστράφη προς τά ΒΑ και ό,τι έμεινεν εκ της ήμίγλης διελύθη εις το φύσμα του και τότε ως να έγινε θαύμα, μεταξύ των δύο φάρων πηδύσα από κύμα εις κύμα καθώς έστρεψε με άκρατην ταχύτητα, διήλθεν η άλλόκοτος σκούνα ένόπιον της μαχίας του άνεμου με όλα τά ιστία άναπεταμένα και εισέπλευσεν άσφαλώς εις τον λιμένα. Ο προσβολός την ήκολούθη και ρίγος διήλθεν όλους όσοι την είδαν, διότι προσδεδεμένοι εις το πηδάλιον υπήρχαν εν πτώμα με κλίνουσαν κεφαλήν, το όποιον έσταλντέυτο φρικωδώς εμπρός και όπισω εις πΰσαν κίνησιν του σκάφους.

Καμμία άλλη μορφή δεν έφάνετο επί του καταστρώματος.

Μεγα όδες εκουσίωσαν όλους καθώς ένόησαν ότι το πλοίων ως εκ θαύματος ειχεν εύρη τον λιμένα. ακυβέρητον είμψι διά της χειρός νεκρού!

Εν τοσοούτω όλα συνέβησαν ταχύτερον η όσον άπαιτείται διά να γράψωμεν τάς λέξεις ταύτας. Η σκούνα δεν έσταμάτησεν άλλ' έτρεξε μέσω του

λιμένος και προσήραξεν εις τον σωρόν εκεινον των γλιτικών και της άμμου τον λουσμένο από πολλάς πλημμύρας και από πολλάς τρικυμίας εις την νοτιοανατολικήν κοίτην του φάρου υπό τον άνατολικόν βράχον πόν καλούμενον κοινώς «Πέρα Σκάλα».

Επήλθεν, ως ειός, μεγάλη σύραξις και δόνησις καθώς το πλοίων έπεσεν επάνω εις τον σωρόν της άμμου. Πΰσα κεραία, πΰν σγιονίον και έξαίρων ύπερπανοστή και καργήσια και πρότονος κατέπεσαν μετά τριγμού. Αλλά το παραδοξότερον πάντων κατ' αυτήν την στιγμήν καθ' ην ήγγισε την ξηράν ητο, ότι ένας τεραστίος σκύλος ανεπήδησεν εις το κατάστρωμα εκ των κάτω ως να ανετινάθη από την σύραξιν και τρέξας εμπρός επήδησεν από την πρόραν εις την άμμον. Διηρυθνήθη έτα προς τον άπότομον κρημόν, όπου το νεκροταφείον κοέματα επάνω από τον όρομίσκον προς την ανατολικήν αποβάθραν τόσον αποτόμως, ώστε τινες των επιτυμμένων πλκχών έξέπεσαν και εγλύστριασαν τον καθήρονον.

Ο σκύλλος εγένετο άφαντος εις το σκότος το όποιον έφάνετο αυξάνον άκριβώς πέραν της έστίας του προσβολός.

Συνέβη να μην εινε κανείς την στιγμήν εκεινην εις την Πέρα-Σκάλα, καθόντων όλοι εκεινοι των ήπειών αι οικία εινε πλησίον εκει ειχεν ανήλθη εις τά ύψόμενα παραπάνω. Οθεν ο λιμενοφυλάξ της ανατολικής πλευρας του λιμένος, όπως πΰσαντα έτρεξε κάτω εις την μικράν αποβάθραν, υπήρξεν ο πρώτος, όστις ανήλθεν εις το πλοίων. Οι άνδρες οι εργαζόμενοι τον προσβολό, άρσφω κατώπευσαν την εισοδον του λιμένος και δεν είδαν τίποτε, είτα έστροφσαν το φως προς το έσημον πλοίων και το εκράτησαν εκει. Ο άκτοφυλάξ έστρεψε προς την πρόραν και όταν ήλθε πλησίον του πηδαλιού εκυψε διά να εξεπάση και ύποσηλωρήσεν αειφιόδους έντρομος. Τούτο εκέντησε την περιέργειαν του γύρου κόσμου και το πλήθος ήρξατο να τρέψη. Είνε ικανή άποστασις από τον δυτικόν βράχον διά της κινητής γεφυρας εις την Πέρα-Σκάλαν, άλλ' εγώ είμαι καλός πεζοπόρος και έφθασα εκ των πρώτων εκει. Οταν έσθασα όμως εύρον ήδη συνηθροισμένον εις την Σκάλαν πλήθος ανθρώπων εις τους όποιους ό λιμενοφυλάξ και η άστυνομία ήρνήθησαν να επιτρέψουν την άνοδον εις το πλοίων. Διά συστάσεως του αρχιλειμβούχου επιτρέπη εις εμε ως ανταποκριτήν σας ν' ανέλθω εις το κατάστρωμα και ήμην εις εκ της μικράς ομάδος που είδαμε τον νεκρόν ναύτην, δευμένον ακόμη εις τον τροχόν του πηδαλιού.

Δεν ητο άπορον, ότι ό λιμενοφυλάξ εξαπλάγη η και έτρομάζε, διότι τοιοϋτον θέαμα συχνά δεν έχει φανή. Ο άνθρωπος ητο απλώς προσηλωμένος εκ των χειρών δευμένων προς άλλήλας εις μίαν ακτίνα του τροχού. Μεταξύ της έσφ χειρός και του ζύλου ητο ένας σταυρός, το δε κουβόλογιον εις το όποιον ητο προσηρημένος, ητο περιτυλιγμένον περι τους δύο καρπούς της χειρός και τον τροχόν το σύνολον δε περισιγγετο δια σγιονίων. Ο άτυχής άνθρωπος πρέπει να ητο ποτέ εις θέσιν καθήμενον αλλά το πλατάγισμα και το κώλυμα των ιστίων έπενερούν διά του οίκας του πηδαλιού, τον ειχε συνουθήση άνω και κάτω εις τρόπον ώστε τά σγιονία με τά όποια ητο δευμένος ειχεν κόψη μέχρι κοκκάλων την σάρκα του.

Ελήθη ακούσης σημειώσις της καταστάσεως των πραγμάτων και εις Ιατός απεφάνθη μετά ενεργηθείαν εξέτασιν, ότι ό άνθρωπος ποείναι να ειχε αποθανή από δύο ημερών. Είς το θυλάκιόν του ητο μία φιάλη επιποματιμένη κενή εκτός από ένα μικρόν κύλινδρον γάστρου, ο όποιος εύρέθη, ότι ητο μία προσθήκη εις το ναυτικόν ήμερολόγιον του διάπλου. Ο λιμενοφυλάξ ειπεν, ότι ό άνθρωπος πρέπει να έδωσε μόνος τάς ίδίας χειράς του, συσφιγγας τους κόμβους διά των οδόντων. Το γεγονός ότι εις λιμενοφυλάξ υπήρξεν ο πρώτος ανελθών εις το πλοίων δυνατών ν' απαλλάξη από περιπλοκάς τινας άργότερα εις το δικαστήριον του Ναυαρχείου διότι οι λιμενοφυλάκες δεν δύνανται ν' απαιτήσωσι σωστρα εις τά όποια δικιούται ο πρώτος πολιτης ό εισελθών εις έγκαταλειμένον πλοίων.

Περιττόν να προσθήω, ότι ό τεθνεός πηδαλιούχος μετ' ευλαβείας ελύθη από την θέσιν όπου έντίμως ειχε μείνει: έμψι θανάτου άγρυπνος φρουρός—εγκρατέσις τόσον ευγενής ως η του νέου Καψαμιάγχα—και έτοποθετήθη εις το νεκροσκοπιόν προς εξέτασιν.

Εν καιρώ θ' αποστειλώ διά το επόμενον φύλλον σας περισσότερας λεπτομερείας περι του έγκαταλειμένου πλοίου του εισπλευσαντος τόσον θαυμασιώς εις τον λιμένα εν μέσω της τρικυμίας.

ΟΥΐ ΤΜΠΗ

9 Αυγουστου.—Τά επάκολουθα μετά τον παράδοξον εισπλουν του έγκαταλειμένου εν τη

τρικυμιά της γθεσινής νυκτός, πλοίου, εινε σχεδόν εκπληκτικότερα από το πράγμα αυτό. Αποδεικνυται ότι η σκούνα εινε ρωσική έρχεται από την Βάρναν και καλεϊται «Δημήτρος». Είνε σχεδόν όλη έρωματισμένη με άργυρόκοκκιν και αρτιλόν τινα μεγάλην ζυλίνων κιβωτίων γεμάτων από γύφον.

Το φορτίον τουτο έστέλλετο εις παραλαβήν ένός έντολοδούου εις Ούιτμυ, του κ. Σ. Φ. Βίλλιγκτων (εις το Κρέστεν, αριθ. 7) όστις σημείων τον πρώτ ανήλθεν εις το σκάφος και έλαθε νόμιμον κατοχόν του άνηκότος αυτώ. Προσέτι ο ρώσος πρόξενος ενεργών εκ μέρους του φορτωσών έλαβε νόμιμον κατοχόν του πλοίου κ' επλήρωσεν όλα τά λιμενικά δικαιώματα.

Ημερολόγιον της Μείνας Μούρρεϋ (διά στενογραφίας)

Το μόνον διά το όποιον διηκούν σήμερα ενδώ εινε το παράδοξον τουτο συμβόν. Πολύ ένδιαφέρον ανεπτυχθη διά τον σκύλλον, όστις επήδησεν εις την ξηράν άμα το πλοίων προσήραξε, και πολλά εκ των μελών της δια την προστασίαν των ζώων εταρξέας ήτις εινε λίαν διαδεδομένη εις το Ούιτμυ, επροσπάθησαν να εύρωσι το ζώον και να το περιβάλλωσι. Προς γενικήν όμως άπογοήτευσιν, έστάθη άδύνατον να εύρεθώ φανίσται ότι εξαφανίσθη όλοσχερώς από την πόλιν. Δυνατόν να έτρομάζε και διηρυθνήθη έξω εις τους άγρους όπου ακόμη κρύπτεται φοβισμένος.

Υπάρχουν τινες όπτινες αναφορίζονται μετά φόβου τοιαύτης πιθανότητα, μήπως άργότερα τυχόν καταστγή επικινδυνός, διότι εινε προσφώντος άγριον ζώον. Σήμερον το πρωί ένας μεγάλος σκύλλος, άνήκων εις ένα ανθρωπέμπορον πλησίον εις την Πέρα Σκάλαν, εύρέθη νεκρός εις τον δρόμον άντικεί εις την αυλήν του κυρίου του. Είχεν ύποστη πάλην και προδήλως ειχεν άγριον αντίπαλο, διότι ό λαιμός του ητο σχεδόν ξεκολλημένος και η κοιλία του τρυπημένη ως απη άρπίους όνυγας.

Βραδύτερον.— Ο επιθεωρητής του έπι της έμπορίας ύπουργίου μοι επέτρεψεν ευμενώς να ρίψω εν βλέμμα εις το ήμερολόγιον της Δημήτρος, το όποιον ητο εν τάξει: μέχρι πρό των ημερών, αλλά δεν περιείχε τίποτε το έξόγκως ένδιαφέρον είμψι όσον άρσφω τους ανθρώπους τους λείποντας. Το μεγαλειότερον ένδιαφέρον όμως συγκεντρούται εις το χωρίον το εύρεθέν έντός της φιάλης, το όποιον σήμερα προσήλθη εις την άνακρισιν και παραδοξότερον διήγησιν επ' αυτών των δύο όμου δεν έτυχε ν' άκούσω ποτέ μου.

Επειδή δεν υπήρξε λόγος άποκούφωσις, μου έπεράπη να κάμω γρήσιν τούτων και έπομένους σΰς στέλλω εν αντίγραφον, παραλείπων μόνον τεχνικούς τινας όρους ναυτιλιας και φορτωσεως φαίνεται σχεδόν ως εάν ό πλοίαρχος ειχε καταληφθή υπό έν είδος μαχίας πριν αποπλεύση εις τά κυανή ύδατα, τον διαπλουν.

Ρώσω καθ' υπαγόρευσιν ένός υπαλλήλου του ρωστικώ προσένοος, όστις ευμενώς μετέφρασε δι' εμε κατ' επιτομήν, έλλείποντος χρόνου.

Ημερολόγιον της «Δημήτρος» Από Βάρναν εις Ούιτμυ

(Εγγραφή την 18 'Ιουλίου, επειδή συμβαίνον τόσον παράδοξος πράγματα, ώστε πρέπει να κρατησώ σημειώσις από τώρα έως ού καταλείδωμεν.)

Είς τάς 6 'Ιουλίου έτελειώσαμεν την φορτωσιν, άργυρόκοκκιν και κιβωτία γώματα. Το μεσημέρι, εστηκώθημεν εις τά πανιά. Ανεμος λεβάντες, φρέσκος. Πλήρωμα, πέντε ναύται. . . . δύο ναύκληροι, μαχηρός, κ' εγώ (πλοίαρχος).

Είς τάς 11 'Ιουλίου την αυτήν εισήλθωμεν εις τον Βόσπορον. Μΰς επισκέψθησαν υπάλληλοι του Τουρκικώ τελωνείου. Μπαήσις. Όλα εν τάξει εις δρόμον 4 μ. μ.

Είς τάς 2 'Ιουλίου περνούμεν τά Δαρδανέλλια. Αλλοι τελωνιακοί υπάλληλοι και φυλακίς φρουρούσης μοίρας. Πάλιν μπαήσιν. Η έπισκεψίς ταγεια, άλλ' επιμελής, επιθυμούν να διεσλθωμεν το ταχύτερον. Αμα ένύκτισσε εξαήλθωμεν εις το Αιγαίον Πέλαγος.

Είς τάς 13 'Ιουλίου εσακπου άραμεν τον κώβο Ματαπάν. Το πλήρωμα δυσαρεστημένο με κάτι τι. Εφαίνοντο συλλογισμένοι, αλλά δεν ήθελαν να ήμιλίσθουν.

Είς τάς 4 'Ιουλίου, κατι τι ανήσυχον εις το πλήρωμα. Όλοι οι σύντροφοι στίθεσθροι άνδρες του άρμένισαν μαζί μου άλλοτε. Ο ναύκληρος δεν μπορούσε να καταλάβη τί έπαται του έλεγαν μόνον ότι κάτι ητο κ' έκαμαν τον σταυρόν τους. Ο ναύκληρος έγασε την ύπομονήν μ' έναν απ' αυτούς την ήμεραν εκεινην και τον εκτύπησεν. Επειόμενα άργίον πάλην, πλην όλα ήσυχασαν.

Είς τάς 16 'Ιουλίου ή ναύκληρος άνέφερε το πρωί ότι ένας από το πλήρωμα, ό Πετροφόσκ έλειπε. Δεν ήδύνατο να εξαγγήση τί συνέβη. Είχε φυλάξει βαρεία από τάς όκτω το βράδυ τον διεδέρχθη ή Αβραάμωφ, αλλά δεν επήγε στην πρώτη να πλαιαση. Οι άνδρες πλέον καθηρείς πασιποτε. Όλοι ειπαν, ότι έπειόμενα κάτι τέτοιας λογής, αλλά δεν ήθελαν να ειπουν περισσότερον πασά ότι κάτι ύπάγει μέσα στο πλοίων. Ο ναύκληρος γίνετα: πολύ άνοητος με αυτούς: φραβείται καμμίαν τροχύν εις το μέλλον.

Είς τάς 17 'Ιουλίου, γθεξ ένας των άνδρών, ό Όλγαξεν ήλθε στην καμπίνα μου και με τόσον μου ενεπιστρευθη ότι του έφάνετο ότι ύπάγει ένας άλλόκοτος άνθρωπος επί του πλοίου. Είπεν ότι στην βάρδια του ειχε στεγασθή όπισω από τον πυργίσκον του καταστρώματος, επειδή ειχε φέρει μίαν μπόρα, όπε ειδεν ένα ύψηλόν λεπτόν άνθρωπον ν' άνεργαται την σκάλην των συνφόρων και να περιπατή στην κουβέρτα, να γίνεταί άφαντος.

Ηκολούθησε με προσυλάξιν, άλλ' όταν έφθασε στην πλώρη δεν είδε κανένα και τά όπανα ήσαν όλα κλειστά. Ητο εις ένα πανικόν δεισιδαιμόνος τρόμου και φόβος εινε μή ή πανικός διαδοθη. Όπως διαλυθή ούτος, θα έσυνήσω σάμερον ήλον το πλοίων από την τροπίδα έως τά εξάστια.

Το βράδυ συνεκόλεσα ήλον το πλήρωμα και τους ειπα, επειδή προσφώντος ειχεν την ιδέαν ότι ύπήρξε κάποιος εις το πλοίων θα ψέζωμεν από τά κατάρτια εις την καρτίαν. Ο πρώτος ναύκληρος έθύμωσε ειπεν, ότι αυτό ητο μωρία και το να ύποχωρούμεν εις τοιούτας μωράς ιδέας ήλλο δεν κάναμεν πασά ν' άρκιούμεν το θάσος τον άνδρών ειπεν ότι αυτός αναλαμβάνει να τους καταπραύνη μ' ένα κοντόραβδον. Τον άφησα ν' αναλάβη το πηδάλιον ενώ οι άλλοι άρχισαν όλοσχερώς έσυναν διατρέγοντες όλον το πλοίων με φανόρια, δεν άφήκαμεν γωνίαν να μη την ψέζωμεν. Επειδή ήσαν μόνον τα όγκώδη ζύλινα κιβωτία δεν έμεινε γωνία όπου ένας άνθρωπος μπορούσε να κρυφθή. Οι άνδρες πολυ εύχαριστήθησαν όταν η έρευνα έτελειώσε και ανέλθωσαν πρόθυμοι τάς εσφαλίας των. Ο πρώτος ναύκληρος έσκυθώσατε, αλλά δεν ειπε τίποτε.

22 'Ιουλίου.— Κακός καιρός τάς τελευταίας ημέρας και ήλοι οι ναύται πολύσχολοι με τά ιστία δεν μένει καιρός δι' ύποψίας και τρομάσος. Οι άνδρες φαίνονται να έργουν ληθημονήσι: τους φόβους των. Ο ναύκληρος εξαιδούθη και όλα καλώς έγασιν. Επήρξατε τους άνδρας δια την εργασίαν των με την κακοκαιρίαν. Διήλθωμεν το Γιβραλτάρ κ' εξαήλθωμεν των στενών. Όλα καλό.

24 'Ιουλίου.— Φαίνεται να εινε καμμία καταδίχη εις αυτό το πλοίων. Ηδη ένας άνθρωπος λείπει: και εισήλθωμεν εις την κόλπον της Βισκαίας με σφοδρό άνεμον αντίπροσα, και όμως γθεξ την νύκτα ένας άλλος άνθρωπος εξαίθη έγεινε άφαντος. Όπως ή πρώτος, εξαίθη από την βάρδια του, και πλέον δεν φαίνη. Οι άνδρες όλοι εις πανικόν φόβον, έπεμψαν προσβήτων ήσούντες να εινε διπλή βάρδια, επειδή φοβούνται να εινε μόνον. Ο ναύκληρος όργιλος. Φόβος μήπως γείνη ταραχή τις, καθόντων η αυτός οι άνδρες θα κάμουν βιαιοπραγίαν τινα.

28 'Ιουλίου.— Τάστας ημέρας εις την κόλασιν, παραδέρνομεν εις ένα είδος καντι με διαλεϊψείς τρικυμίδων άνέμου. Ούτε ύπνος διά κανένα. Οι άνδρες έργουν εξακλήθη. Ούτε εισέσω πώς να βάλλω νεκροφρονάς, επειδή κανείς δεν εινε εις κατάστασιν ν' ανέλθη. Ο δεύτερος ναύκληρος προσεφερέθη να πηδαλιούγη άμα και να φρουρή, και ν' αφήρη τους άνδρας ν' άρπάζουν ολίγων ώρων ύπνον. Ο άνεμος πίπτει η θάλασσα ακόμη τρομακτική, άλλ' ολίγώτερον την αισθάνομαι, επειδή το πλοίων εινε σταθερότερον.

29 'Ιουλίου.— Αλλη τροφωδιά. Είχωμεν άπλην βάρδιαν απόψε, επειδή το πλήρωμα ήτον παραπολύ κουρασμένο διά να διπλασιάζη. Όταν ή φρουρός της πρώτας άνέβη εις το κατάστρωμα δεν ηδρε κανένα είμψι των πηδαλιούγών. Εββαλε κουργήν, και όλοι άνήλθον εις το κατάστρωμα. Πλήρης έρευνα, αλλά κανείς δεν εύρέθη. Είμψια τώρα χωρίς τον ύποναύκληρον και το πλήρωμα εις πανικός. Ο ναύκληρος και εγώ έσυμφωνήσαμεν να βαίνωμεν ένοπλιο από τοϋδε περιμένοντες τ' αποβόσμενα.

30 'Ιουλίου.— Εγάρωμεν, διότι πλησιάζαμεν εις την Αγγλίαν. Ωραίος καιρός, όλα τά πανιά επάνω. Απεσιώθη κατακουρασμένοι. Εκοιμήθησαν βαθώς. Αφνιπήθη από τον ναύκληρον, όστις μου λέγει, ότι και οι δύο νεκροφρονάς και πηδαλιούγος λείπουν. Μόνον ή ναύκληρος και δύο ναύται: έμειναμεν να δουλεύωμεν το πλοίων. 1η Αυγούστου.— Δύο ημέρας ήμίγλης και όπτις ιστίων είδομεν. Ηπλιξα όταν φθάση εις τον πορθμόν της Αγγλίας να έμπούσω να κάμω συνήλο διά να ζητήσω βοήθειαν, άνακούφισιν τινα. Μη έρχοντες δυνάμεις διά να δουλεύωμεν τά πανιά, τρέχουμεν όθώμενοι από τον άνεμον. Δεν τομωι να μινάρω, επειδή δεν θα μπορούσα να ιστάσω εκ νέου. Φαίνεται ως να συνώμειθα εις τινα τρομακόν καταδίχην. Ο ναύκληρος εινε τώρα πλέον άθυρος πασά όσον οι δύο άνδρες. Η ήσχυρότερα σΰτις του φαίνεται να ειχεν εργασθή έσωτερικώς κατ' αύτου του ύδατος.

Οι άνδρες εινε άφοβοι εργαζόμενοι συμφώνως και ύπομονητικώς με το πνεύμα ίπαρταπισμένον διά τά χείριστα. Είνε Ρώστοι: εκεινος Ρουμάνος. 2 Αυγούστου μεσάνυχτα.— Εξύπνησα σε ολίγων λεπτών ύπνον άκούσας καινήν σχεδόν ως ένα έριον, έξω του σκάφους. Δεν ήμπούσα να ίδω τίποτε εις το σκότος. Επήδησα εις το κατάστρωμα και έτρεξα εις συνάντησιν του ναυκλήρου.

Ημερολόγιον της «Δημήτρος» (διά στενογραφίας)

Μου λέγει, ήκουσε την καουγήν κ' έτρεξε, αλλά δε εύρεν ίχνος του άνθρώπου του νεκρο-

Η ΠΑΗΓΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο φέρων τους ελώδεις πυρετους άνωφελής κώνων

φρουρού. Ένας παραπάνω μ'αξ έφυγε! Θεέ μου βοήθησε μας! Ο ναύκληρος λέγει πρέπει να έ...

λωσαν ήδη όνομαστί, ότι: επιθυμούσι να τον προπέμψωσιν εις τον τάφον.

Ούτε ίχνος εύρέθη του πελωρίου σκύλλου έφ' ου υπάρχει μέγα πένθος, διότι όπως εινε σήμερον εξέτασθη η κοινή γνώμη θα υιοθετητέο πιστεύω από την πόλιν. Αύριον τελείται η κηδεία και ούτω θα τελειώση και αυτό ακόμη το θαλάσσιον μυστήριον».

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ο Νεραϊδοφιλημένος

Για χαιρετισμό στη μέρα, Αναστυναγμό η φλογέρα Σκόρπαγε στον έρχομό της Το χαμένο αντίλαλό της, Το παράπονο της Νιότης Η γλυκόλαλη φλογέρα.

Χρυσοχάραγμα, στην πούλια Ροδόσσανον άπλώνει, Και τα μαύρα νυχτοπούλια, Με το ερωτευμένο άπδόνι, Νοιώθουν πόθου άνατριχίλα Να κουφωπερνά στα φύλλα

Και με της Αύγης τα κάλλη Για ροδόχρυσο μαγνάδι Προβάλλει στον ξανθομάλλη, Σαν όνειρου πλάνου χάδι Η ξανθή γαλανομάτα Με τ' άσύγκριτα τα νιάτα.

Ειμ' όμορφονι μου άφέντη, Τών όνειρων η καλή σου, Λόε μου την ποφή, λεβέντη, Με τ' άθάνατο φιλιό σου, Και στού χάρου τα σκοτάδια Θάχης τα φιλιό μου χάδια

Την άγκάλιασε, και πέρνει Το νεραϊδοφιλήμα της. Κι' ό Ξανθόε λεβέντης γέρνει Στην άπάλλαγη άγκαλιά της Χαρωπός και πεθαμένος Ο νεραϊδοφιλημένος.

Κι' άλαφροπροβαίν' η' μέρα Και δέν άπλωσε η φλογέρα Σε χαμένο αντίλαλό της Το παράπονο της Νιότης. Έσπυ μ' έμνει στο πλευρό της Η γλυκόλαλη φλογέρα.

Η ΜΟΥΡΕΣ

(Από την Κερκυραϊκη ζωή.)

Η μούρες ή «μύρες» ως λέγονται εις την Κερκυραν ή τα «σκάννα» — όπως θέλετε πέστε τα — είναι ένα από τα πλέον άφθονα φρούτα στην Κέρκυρα, όπου γίνονται όλοι των ειδών τα όπωρικά. Κι' έλο το Μάϊ και το Ιούνιο γιομίζ' η χάρη, από «φουρατρίλιους» που γυρίζουν στο δρόμο ή κάθονται στες γωνίες του δρόμου μ' ένα καλάθι κοντά τους φρεσκοτάτες μούρες, κι' αρχίζουν να τες διαλαλάνε με κάθε λογής φωνές:

— Έδώ οι μούρες, παιδιά! — Έδώ οι μούρες μούρες, μαύρες μούρες! — Μά έινε κάπο οι μούρες! — Μαύρες μούρες, ώρες μούρες! — Μαύρες γλυκές μούρες. — Μπέλε μούρες! — Μαύρες είναι οι μούρες!

Κι' από πρωί πρωί αρχίζ' η πώλησις γιατί υπάρχει ιδέα ότι οι μούρες το πρωί ωφελουν στο στομάχι. Παιδιά και άνδρες τρέκονται μερτά τα καλάθια και αδειάζουν ένα — δύο από κεινα τα μικρά καλάθια των πουλητάδων. Και οι γυναίκες από πρόγες και παραθύρια βγαίνουν και τους κράζουνε και γεμίζουν πιάτα από αυτές.

Ωραία συνήθειά ζυμωσ εινε κεινη που εχουνε στην Κερκυρα, να πηγαίνουνε να ταιε τρώνε κάτ' από ταιε σκακιές. Σ' όλα τα μέρη της νήσου βρίσκονται σκακιές. Στην «Παληόπολη» όμως — λίγο μακρότερα από τον Άνεμόμυλο — είναι τριάτεσσαρα περιβόλια που εχουν άρκυετέε. Έκει τον καιρό απ' είν' η έποχή τους οι νοικοκυραίοι ή έκεינוί που ταιε νοικιάζουνε, βάζουν κάτω από ταιε σκακιές και τα άλλα δένδρα τραπέζια, κρέκλες και μπάγκους. Έκει έρχετ' ο κόσμος κάθε βράδυ και τρώει μούρες και πίνει και το άθάνατο νερό της Παληόπολιε. Και κκιμιά φορά τες μούρες ακολουθεη και κκιμιά γκίζόττα, κκιμιά τσιτσιμπύρα, ένα γλύκισμα. Όλα βρίσκονται εκεί πρόχειρα μεε στο ίδιο περιβόλι.

Οι φίλοι συγχά σου κάνουνε την πρότατιν: «Νά πάμε να φάμε μούρες». Πόση ευχαρίστησι προκινγγέλει αυτή η πρόσκλησις! Πάε εκεί πέρα και μόλιε φάσης εμπρός ες το πορτόνι του «Μουρεπό» βλέπειε άπένηντι τα περιβόλια με τες σκακιές. Νά εκεί ένα. Νά κκει άποκάτω άλλο περιβόλι, πώ χει μεεσα και την άρχαιότατη έκκλησια της Παληόπολιε. Νά κ' άλλο λίγο πέρα. Κ' όλα εινε γιομάτα κόσμο. Την Κυριακή μάλιστα και της γιορτάδεε δύσκολα βρίσκειε θέσι να καθήσε.

Ημερολόγιον της Μίνεε Μοούρε

8 Αύγουστου. — Η Λουκία ήτο πολυ άνησυχος όλην την νύκτα, κ' έγω προσέτι: δέν ήδυνήθη να κοιμηθώ. Η τοικονία ήτο φοβερά και καθώς έσυριξε σφοδράε δια των καπνοδόχων μ' έκαμε ν' ανατριχιάσω. Όταν άπότομοε πνοή κατήρχετο, εφάνετο όμοία με μεμιαχρυσμένη βολή κανονίου. Παραδόξωε η Λουκία δέν ήγρόπνει: άλλ' έσηκώθη δύο φοράε και ενεδύθη. Έδυτοχώς κάθε φορά εγώ εξύπνησα έγκαίρωε και κατώρθωσα να την εκδώσω χωρίς να την εξυπνήσω και να την πλαγιάσω όπισω επί της κλινης. Εινε πολυ παράδοξον πράγμα αυτή η ύπνοβασία, διότι: εύθιε ως ή θέλησιε της παρεμποδιθη κατά τινα ύλικόν τρόπον ή πρόθεσιε της εαν ύπαρχη εξαφανίζετα και ένδιδε: σχεδόν άκριώε εις την καθήμερινή συνήθειαν της ζωηε της.

10 Αύγουστου. Η κηδεία του άτυχοε εμποροπλοίαρχου σήμερον υπήρχε λίαν συγκινητική, όλα τα πλοίαε του λιμενόε έλαθον μέροε και το φέρετρον έβατάζετο υπό πλοίαρχων και όλον τον δρόμον από την Πέρα Σκάλην έως το κοιμητήριον. Η Λουκία ήλθε μαζί μου κ' επήγαμεν πρωί εις το σήθηεε καθισμά μαε, ενφ ή πομπή των λέμβων ανέπλεε τον ποταμόν προς το ύδραγωγείον και πάλιν κατήρχετο. Είδαμεν την πομπήν σχεδόν και' όλην την όδόν. Ο άτυχος άνθρωποε κατετέθη πλησίον εις την θέσι μαε, ώστε ίσταμεθα εκεί όταν ήλθεν η ώρα και είδομεν το πν. Η πτωχή Λουκία εφάνετο πολυ συγκινημένη. Ητο άνησυχοε και δύσθυμοε διαρκώε και νοιάζω, ότι: τα δνειρά της της νύκτοε επενεροούν επ' αυτήε. Εινε παράξενη εις ένα πράγμα, δέν θέλει ν' άνομολογήση εις εμέ, ότι: ύπαρχε κάποια αίτια άνησυχίαε ή εαν δέν ύπαρχε ή ίδια δέν το έννοιε.

Υπαρχε και άλλη πρόσθετοε άφορμή εις τούτο, ότι ο πτωχοε γέρον κ. Σαγιέλεε εύρέθη νεκρόε σήμερον το πρωί επί του θρανίου μαε με τον λαϊμόν θουαρμόνον. Προδύλωε, όπως είπεν ο ιατρόε είχε πέση όπισω εις το καθισμα από έν είδοε φοβίχη: υπήρχε βλέμμα φόβου και τρομάρε εις την όψη του, ώστε οι άνθρωποε έλεγαν ότι: τούε έκαμε ν' ανατριχιάσσω. Ο ταλαιπωροε γέρον! Ισως είδε τον θάνατον με τούε θνήσκονταε όφθαλμούε του!

Η Λουκία εινε τόσον άβρά και εύαίσθητοε, αίσθάνετα πσαν επίδρασιν ούτερον η οι άλλιοι άνθρωποι. Πρω μικρούε κατεταράχθη δι' έν μικρόν ζώον, εις το όποιον εγώ πολυ δέν επρόσεχα αν και πολυ άγαπώ κ' εγώ τα ζώα. Εις έν των ανθρώπων όσοι άνερόροντα: συγχά εδω δια να κυτάζω δια τα πλοία ήκολοθειε από τον σκύλλον του. Ο σκύλλοε εινε πάντοτε μαζί του. Ποτέ δέν έβλεπα τον άνθρωπον να θυμώνη ούτε ζήλοε τον σκύλλον να γαυγίζη. Κατά την διάσκεψιν της άκολουθίαε, ο σκύλλοε δέν ήθελε να έλθη προς τον κύριόν του, όστιε ήτο εις το καθισμα μαζί μαε άλλ' ίστατο όλίγα βήματα μακράν, γαυγίζων και ούβιάζων. Ο κύριόε του τον εφώναζε κατ' άρχάε ήπιώε, ειτα συντόνωε, ειτα όργίλωε: άλλά δέν ήθελε ούτε να έλθη, ούτε να παύση να θορυβή. Ητο ως κωνιάδηε με άγρια τα θυμάτα και με όλαε ταιε τρίχαιε ήνωθωμέναε, όπως ή ούρα της γάταε. «ταν ώθη εις ρήξιν. (Άκολουθεή)

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Το ύδωρ του Γάγγου εινα γλυκύτατον, άλλ' έν τούτοιε καθίστατα: άλλωρον άναμινγούμενον μετá του ύκεανού.

Οηθετιον ουγγραφέωε

Ο συζυγοε εινα: έμπλαστρον όπεε θεραπειεί: όλαε ταιε νόσουε των νεανιδών. Μολιέρωε

Αί ήμέραι της άναρώσεωε είναι ήμέραι θεληκτικαι, μελαγχολικαι και άμυδαί ως έκπνέον φιλοπόρων. Είναι, άναντιρόθηε, μία από ταιε γλυκυτέραε καταστάσειε εξ όσων γνωρίζομεν. Συμβαίνει δια την άνάρωσιν, ότι: και δια την νηπιότητá την λικνίζου, την περιθάλπου, την θωπεύου, τη δίδου τα πάντα, και δέν ζητούσιν απ' αυτήε τίποτε... Ιούλιουε Σανδώ

Αί διάφοροι τάξειε και κλάσειε, άτινιεσ ύπαρχουσιν έν ταιε άνωθωπίαε κοινωνίαε, δύναντα να συγκριθώσι προς άλλα τόσα ειθερα ύδατοε. Πάντα ταυτά εχουσι μικράν και άφανή την προέλευσιν: τινα εξ αυτών εκλύονται μακρότερον, ταξειεύουσι δια μέσου πλειότοτων ζωών και κινούν πλειότερον κρότον κατά την διέλευσιν των, ή τα άλλα, όμως πάντα, τεινουσιν εις τον αυτόν ύκεανόν, όπου αί διακρίσειε παύου, όπου οι μάλλον πλατύρροε και διασημότερο: των ποταμών άπορροφώνταε φερδόν μηρόν μετá των μικρότερων και άσημαντέωων ρυαχίων. Τούτ' Αγγλόε επιτόκοποε ΧΟΡΝ

Κατά οικογενείας-οικογενείας, παρέξ-παρέας βλέπειε τούε ευτυχιμένουσ Κερκυραίουσ να καθώνται τα καλοκαιρινα βράδυα εκεί πέρα, και ν' άπολαμβάνουον το δροσερό άέρι που περνάει μεσα από τα φύλλα των μαριών με ένα μικρό γλυκό ψιθύρισμα. Έκει κάτ' από της σκακιέε βλέπειε κάθε τάξεωε, ηλικίαε και γένουε άνθρωπο να τρώη της μούρεε «που κάνουνε τόσο καλό στο στομάχι», να πίνη το άθάνατο νερό της Παληόπολιε, που σαν το πίνει κανειε «κάνει κινούριο σκούτι» και να ρωφάει κκεινο τον καθαρόν άέρα που απαστρεύει τα πλεμόνια στο λεπτύο. Και κανει κανειε εκεί κινούριο στομάχι, κινούριο σκούτι, κινούριο πλεμόνιο. Ξαναγεννιέται. Και κκει ακόμη κκειβεντιάζει: κανειε, φλυαρει όσο θέλει, γελάει, πίκζει, φλερτάρει, αισθάνετα τη δροσιά και ευθυμία. Και τελειώνονταε δέν μπορού να μη πώ εκείνο που είπανε πολλοί: «Ο Κερκυραίοε ζερε: να ζήση!» Κέρκυρα, Μάιοε 1906. Φώτοε Γιοφύλλιε

ΦΥΤΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Πολλίαι και παράδοξοι ειναι αι όμοιοτήτεε φυτών και ανθρώπων έν τιε δε και ή ύπεροχτή του πρώτου: ήλιου, άέρου, ύδατοε και τροφήε έχει άνάγκην ο άνθρωποε δια να ζήση, άλλά και το φυτόν άνευ ενοε τουτώων δέν δύναντα να ζήση. Ιγρόσκει η άποθνήσκει πρώωροε ο άνθρωποε, άλλά και αυτό ακολουθοει άπαρεγκλίτωε τον αυτόν αιώνον νόμον γηράσκει, άποθνήσκει, ζητηρίνετα, και, όπερ εκπληκτικώτερον, πολλα φυτά ζωσι δεκάδαι αιώνων όλων η και χιλιοτηρίδων, κατ' άντίθεσιν προς τον άνθρωπον, όστιε εις σπανίαε εξαίρεσειε υπεραβαινει το 100όν έτοε και εις σπανιωτάταε το 120όν η και τι πλέον. Καταστρέφει την ζωήν του άνθρωποε υπεραβάλουσα θεριμότηε ή ψύξει, άλλά και πολλα φυτά μετá παγετόν ζηραίνονται ενφ ή άπόλυτοε πλειονότηε τουτώου άντιπαρέρχετα προ των παγετών νικηφόροε. Πίπτε νεκρόε ο άνθρωποε βαλλόμενοε δια των θερμικτικών άκτινων του ήλιου, ενφ και ένια μεν των φυτών ζηραίνονται προσβαλλόμενα υπό ήλιοπληξίαε, έτερα δε άντιπαρέρχονται τούε άφορητοε δια τον άνθρωπον καύσωναε άνευ σπουδαίων συνεπειών. Άγονοε εινε πολλαίαιε ο άνθρωποε, και άπορητοε προς δικαιώνισιν του είδοε του, άλλ' άγονα εινε και πολλα φυτά, τα όποια όμως η χειρουργική παρεμβασιε του έμβολιαστού μετατρέπει εις γύνιμα. Άποκρούει η μετριάζει ο άνθρωποε την έπιδρομήν του ψύχουε, δια της περιβολήε ποικίλων ιματιών, άλλά τα ίμάτια — ο φλοιόε των φυτών έπαρκέστερον ποφυλάσσει ταυ. Άναρχίχεται επί βράχων η δένδρων ο άνθρωποε άλλά και πολλα φυτά ως ο κισσόε κλπ. άναρχίχωνται και προσκολλώνται επί τούτων δυσσαπαλλάκτωε. Νοσει άνιάτωε η μη ο άνθρωποε, άλλά και τα φυτά νοσούσιν επίσης άνιάτωε η μη. Κινείτα: ο άνθρωποε, άλλά και το φυτόν κινείτα δια των ριζών η και των κλάδων οιτινιεσ εφαιπτόμενοι του εδάφοε δημιουργούσιν άπειρίαν νέων φυτών, όλόκληρα δάση, ως η Ινδοσυκή (κοιν. φύκει). Παράγει επιγόνουε ο άνθρωποε, μη δυνάμενοε να υπερέθωρίσμενον άριθμόν, άλλά τίε ήδυνήθη να άριθμηθή τούε σπόροε του σινάπεωε, ή του ευκαλύπτου ενοε των γιγάντων της φυτικηε βλαστήσεωε: Άσθενών ο άνθρωποε έξυγικινείτα τη βοθηείε ποικίλων φαρμάκων, άλλά τα πλείστα των φυτών νοσούντα εξυγαίνοντα αυτομάτωε. Έκν με έρωτήθη τίε τον λόγον δι' αν ύρίστηνται αι όμοιότητεε μετáξύ ανθρώπων και φυτών και αι ύπεροχαι των δευτέρων προς τούε πρώτουε άπκντώ ως ο Τροσεύε Παύλοε κ' ο Θεόε οίδε: και άναφωνώ ως ο Ιουδαίκοε Δαυιδ «ώε εμεγαλύνθη τα έργα σου, Κύριοε, πάντα έν Σοφία έποιήσαε».

Ευλόκαστρον Ι. Η. Σταματόπουλοε. Τα δυνθιόμενα Έκεινόε: — ήθελα να σε φιλώ. να σε φιλώ διαρκώε ώστε να ξεφυγίσω. — Έκεινη: — Μπα! αν το ήξερε ο μπαμπάε θα σε άφινε να κκμης επί παρουσία του...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Αναδράμειτε εις την ιστορίαν, θα εσorgete εν αυτη θαυματα αξίας, αινα όχι μόνον οδ-δαμώς δπολείονται των του μύθου, αλλά και υπερβαίνουν παν δ,η ή φαντασία δύ-ναται να συλλάβη.

Αι γυναίκες αγαπώσι πολὺ τοὺς γεν-ναίους, ἀλλὰ πλειότερον ἐτι τοὺς τοιμηροὺς.

Ἡ γυνὴ ἢ μὴ ὑποκειμένη εἰς τὴν δεσπο-τείαν τοῦ ἀνδρὸς δεσποζέει αὐτή. Ὁ ἀνὴρ κερδιζει διτωδῶς μόνων κύριος : ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀποφεύγει τὴν γελωτοποίησην, ἀφ' ἐτέ-ρου δὲ ἀπολαύει ἡσυχίας.

Τι χειρότερον δαίμονος ; — Ἡ φίλερις γυνή, διότι ἐάν προσφύγητι εἰς δεήσεις ὁ διάβολος τρέπεται εἰς φυγὴν, ἐνῶ ἡ γυνὴ καθίσταται λυσοδωδέστρα.

Πάντες ἡμεῖς, οὗτινες οὐδὲν ἀξίζομεν, διερχόμεθα τὴν ὄριμον ἡλικίαν μας ἀπομαν-θάνοντες τὰς τρέλλας ἢ ἀποίοντες τὰς πλά-νας τῆς νεότητός μας.

Ἐὰν θέλετε νὰ δανεισθῆτε διακόσια πεν-τήκοντα σελήνια, ζητήσατε πεντακόσια.

Εἶναι πολὺ ευκόλοτερον νὰ καταστείλη-τις τὴν πρώτην φαντασιοπληξίαν ἢ νὰ ἱκα-νοποιήσῃ πάσας τὰς ἄλλας, αἵτινες μέλλουν νὰ ἐπακολουθήσονται.

Αἱ γραφαὶ τῆς Μαδρίτης εἶναι τρολλότεραι ἀπὸ τὰς νέας· κατὰ φυσικὸν δὲ τοῦτο λόγον, διότι ἀπὸ πλειοτέρου χρόνου εἶναι τρολλαί.

Σεβαστιανέ, λέγεις ὅτι ὁ ὀρθανὸς σὲ κα-λεῖ ὅπως γίνῃς κληρικὸς : σὲ πιστεύω : εἰς οὐτιδανὸς λαϊκὸς δύναται εἶναι νὰ γίνη εἰς πολὺ καλὸς κληρικὸς!

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Ἡ ἐξυπνάδα τοῦ Νιόνιου
Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν Ζάκυνθον, τὴν μυροδόλον τοῦ Ἴονιου νήσου. Ὁ ἀφέντης ἀπὸ τὴν γῶρα (τὴν πόλιν) εἶχεν ἀγοράσῃ 10 ἰνδιάνους καὶ τοὺς ἔστειλε στὸ χωριὸν, στὸν ἀνθρωπὸν τοῦ τὸν Νιόνιου νὰ τοὺς θεέσῃ μέγροι τῶν Χριστουγέννων. Ἐν τῷ μεταξύ όμως ὁ Νιόνιος ἔκρινε καλὸν νὰ σφάξῃ ἕνα γάλον καὶ νὰ τὸν φάγῃ, σκεπτόμενος ὅτι κάποιον δικαιολογεῖν θὰ εὕρη διὰ τὸν ἀφέντη του. Ὁταν μετὰ τινὰ χρόνον ὁ ἀφέντης ἐπήγε στὸ χωριὸν ἠρώτησε τὸν Νιόνιον διὰ τοὺς γάλους. — Ἀφεντικὸν, εἶνε μιά γαρύ, ὅσο πῆν παγαί-νου. — Καὶ ποῦ εἶνε Νιόνιο; — Βόσκουν, ἀφέντη, στὸ περιθώλι. — Μὰ αὐτοῦ βλέπω ἐννιά, Νιόνιο; Τί συμβαίνει, λέπει κανένας; — ἠρώτησεν ὁ κύριος, ὁ ὅποιος ἤρχει νὰ ἐνοῶσῃ ὅτι κατὰ τὸν κατάρφε οὗ Νιόνιος. — Μπῆ, ἀφέντη, ὅλοι αὐτοῦ εἶνε : δὲν λείπει κανένας. — Μὰ πῶς; — Ὅσους μούστειλες αὐτοῦ εἶνε. — Σδύστειλα δέκα; Τὸ λοιπὸν κράξε δέκα ἐρ-γάτες ἀπὸ τ' ἀμπέλι, βάλτους στὴν αἰσρά καὶ πέ-σους, Νιόνιο, νὰ πάρῃ ἕνα γάλον καθένας. Ἀφοῦ εἶνε δέκα οἱ γάλου καὶ δέκα οἱ ἐργάται, φυσικὰ θὰ πάρῃ ἕνα γάλον καθένας. Δὲν εἶνε ἐτσι. Νιόνιο; — Μ! Βέβαια, ἀφέντη. Προσεκλήθησαν δέκα ἐργάται καὶ παρηγγέλ-θησαν νὰ πιάσῃ καθένας ἕνα γάλον καὶ νὰ παρα-ταγοῦν εἰς τὴν γραμμήν. Φυσικὰ ἕνας ἐκ τῶν ἐργατῶν ἔμεινε χωρὶς γάλλον, ἀφοῦ ἦσαν μόνον ἐνέα οἱ γάλου. — Τὰ βλέπεις, Νιόνιο, νὰ λοιπὸν, λείπει ἕνας γάλλος νὰ ποῦ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτας ἔμεινε μὲ τὰ χέρια ἀδεία. — Ἀφέντη μου, καὶ τί τοῦ φαῖνω ἐγὼ ; ἄς ἐπρολάβαινε καὶ αὐτὸς νὰ ἀρωτῆσῃ ἕνα, ὅπως ἐπῆ-ραν οἱ ἄλλοι... Ὁ ἀφέντης, καλόκαρδος φύσει, ἐξεράργη εἰς γέλοια βροντώδη. — Γεῖά σου, Νιόνιο. γαλάλι σου καὶ νὰ φῆς καὶ ἄλλον ἕνα μὲ ὑγείαν.

Ἀπροδόκητα
— Ἦθελα ν' ἀγοράσω ἕνα ἄλογο καὶ δὲν ξέρω ποῦ νὰ ἀποταθῶ. — Μπῆ! ὁ Χ. ἔχει ἕνα γιά πούλημα. — Πῶς τὸ ξέρεις; — Εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν γῆρας τοῦ τοῦ ἐπούλητα ἐγώ...

Μήτηρ (πρὸς τροφὸν ζητοῦσαν θέσιν) : — «Καὶ διατί σ' ἐδίωξαν ἀπὸ τὸ σπῆτι που ἦσουν ; »
Τροφός : — «Διότι καμμιά φορὰ ἐλησημονούσα νὸ γῆσο τὸ παιδί.»
Τὰ τέκνα (ἐν γοῶ) : «Ὁ μαμμὰ αὐτὴ εἶνε καλὴ πάστε τὴν, πάστε τὴν.»

Ὁ μικρὸς Τοτός. — «Μαμμὰ, μοῦ εἶπες νὰ μὴ φάγω ἐκεῖνο τὸ ροδάκινο που ἦτανε στὸ ντου-λάπι γιατί θ' ἀρωστῆσω.
Μήτηρ. — Ναι παιδί μου.
Ὁ μικρὸς Τοτός (θριαμβευτικῶς). — Ἀλλά, μαμμὰ, νὰ ποῦ δὲν ἀρωστῆσα.

Εἰς τὸ δικαστήριον.
Πρόεδρος. — Μάρτυς, λέγεις ὅτι ὁ κατηγορού-μενος σὲ ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ σὲ ἀφῆκε κατὰ γῆς ἀναίσθητον ὑστερα σου ἔδωκε καὶ ἄλ-λες εἰς τὴν γάγην.
Μάρτυς. — Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.
Πρόεδρος. — Καλὰ ἄλλ' ἀφοῦ σὲ ἀφῆκεν ἀναί-σθητον, πῶς ἐκατάλαβες ὅτι σὲ ἐκτύπησεν καὶ δευτέρω φορὰ;
Μάρτυς (μετὰ σιγμιαίαν σκέψιν). — Τὸ ξέρω, διότι καὶ ἐγὼ ἐν ἤμμον στὴ θέσι του τὸ ἴδιο θὰ ἔκανα, ὥστε...

Ἐκεῖνος : «Ὁ Γιάννης Χ' ἔχει κατανήσει γελοῖος πλέον. Ἐξήγησε τόσα κορίτσια καὶ παν-τοῦ ἀπεροίθη.
Ἐκεῖνη. «Ἀπεροίθη τοῦλάχιστον ἀξιοπρο-πῶς ; »
Ἐκεῖνος. «Ἀξιοπροπέστατα μάλιστα! ἕκαστος πατήρ μόλις ἤκουεν ὅτι τοῦ ἐξήγε τὴν θυγατέρα ἔπερνε τὸ καπέλλο του καὶ ἔφευγε.

Κουρεύς : — «Σύρισμα θέλει ὁ κύριος ἢ κόψιμο τῶν μαλλιών ; »
Πελάτης (σαρκαστικῶς) : — «Ὁ, δὲν μὲ μέ-λει, ὅτι θέλεις κάμε. Ἐγὼ ἤθελα νὰ σὲ ἀκούσω νὰ μοῦ πῆς μερικὰ νέα τῆς ἡμέρας.»

Διάσημος ζωγράφος ἐρωτηθεὶς τί ἀνεμίγνυε εἰς τὰ χρώματά του διὰ νὰ ἔχουν τόσον καλὴν φιοῦσα εἰς τὰς εἰκόνας.
«Τὰ ἀναμιγνύω μὲ μυαλό», ἀπήντησεν.

Ἐνας ἐπαρχιωτὴς ράπτης μὴ χαίρων καλὴν φήμην εἰς τὴν τέχνην του, συνήτησε ἡμέραν τινα ἕνα τὸν πελατῶν του.
«Ε, κυρ-Γιάννη», τὸν ἠρώτησε, «πῶς πηγαί-νει τὸ πανταλόνι; »
«Νὰ πάρῃ ὁ διάολος, ἀπήντησεν ὁ Γιάννης», εἶνε στενωτέρον καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ δέμα μου.
«Ἀδύνατον» εἶπεν ὁ ράπτης «πῶς εἶνε δυνα-τὸν νὰ γίνῃ τοῦτο; »
«Νὰ, ὅταν εἶμαι γυμνὸς μπορῶ καὶ κάθουμαι, ὅταν ὅμως φορῶ τὸ πανταλόνι τοῦ μου ἔσπειρα-σες δὲν μπορῶ.»

Ἰερὸς τις Ἄγγλος, ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὴν οἰκίαν καὶ νὰ τοῦ κλέψουν ὃ τι πο-λύτιμον ἔχει. Τὴν κλοπὴν δὲν ἀνεκόνωσεν ἀπο-λύτως εἰς κανένα οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν ἀστυνο-μίαν.
Τὴν ἐπομένην τῆς κλοπῆς ἔσπεραν τὸν συνῆ-τησεν εἰς ἐκ τῶν γετόνων του καὶ τῷ εἶπε «Λυποῦμαι πολὺ, αἰδεσιμώτατε, ποῦ ἔμαθα πῶς σου ἀνοίξαν τὸ σπῆτι. Δὲν πιστεύω νὰ σοῦ ἐκλε-ψαν μεγάλα πράγματα.»

«Φίλε μου» τῷ ἀπήντησεν ὁ Ἰερὸς «ἀπὸ τί μοῦ ἐκλεψαν δὲν τὸν ξέρεις ἄλλος παρὰ ἐγὼ καὶ σὺ ὁ ὅποιος εἶσαι καὶ ὁ κλέπτης. Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε εἰς κανένα περὶ τοῦ συμβάντος, καὶ σὺ εἶσαι ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος ἔχεις γνῶσιν τοῦ πράγ-ματος—εἰς τούτου συμπεραίνω ἀσφαλῶς, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ κλέπτης.»

Καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὁ Ἰερὸς ἐπανέκτησε τὰ κλεψέντα.
Ἰατρός (μετὰ σοβαρότητος). — «Ἡ σύζυγός σου εἶνε πολὺ ἀσχημα. Θέλεις δὲ νὰ μάθῃς καὶ τὸ χειρότερον ; »
Σύζυγος. — «Βέβαια, βέβαια, πὲς μου γιὰ τὸ τὸ χειρότερον ; μὴ θὰ τὴν στείλῃς δι' ἀνάρωσιν στὸ Παρίσι ἢ στὴ Ριβιέρα ; »

«Ἐ, καὶ πῶς πηγαίνουν τὰ σχέδια διὰ τὴν οἰ-κοδομήν ποῦ θὰ κάμῃς ; »
«Ἐξάίρετα. Ἡ γυναίκα μου ἔβαλεν ἐπὶ τέλους τὰ ντυλάτια τῆς ὅπου ἤθελε, καὶ τώρα ἐκεῖνο ποῦ ἔχει νὰ κάμῃ ὁ ἀρχιτέκτων εἶνε νὰ κτίσῃ γύρω ἀπὸ τὰ ντυλάτια.»

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΑΚΙΣΤΑΣ
Τὸ εὐγενὲς παιγνίδιον «Σκάκι», τὸ παι-γνίδιον τῶν ἀνθρωπῶν τῆς ἀνωτάτης παι-δεύσεως, τῶν σκεπτικιστῶν καὶ τῶν φιλο-σόφων, τὸ στρατηγικὸν καὶ μαθηματικόν, ξέρете ποθ' ἔχει τὴν ἀρχὴν του ;
Τὸ «σκάκι» ἦτο γνωστὸν, καὶ ἐπλάζετο, πρὸ χιλιάδων ἐτῶν ὀφείλεται δὲ ἢ ἐφεύ-ρησίς του εἰς ἕνα Ἴνδον ἱερέα. Κάποιος Ἴν-δὸς ἡγεμὸν, ἦτο πολὺ σκληρὸς πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ὅσοι δὲ ἐκ τῶν αὐλικῶν του προσεπάθησαν νὰ τὸν διορθώσουν, ἔθανα-τώθησαν ἀγρίως. Οἱ δυστυχεῖς δὲ ὑπῆκουὶ του ὑπέπερον τὰ πάνδεινα. Τότε ὁ εὐφυὲς ἱερεὺς ἐφεῦρε τὸ σκάκι καὶ τὸ ἐδίδαξεν εἰς τὸν ἡγεμόνα. Συγχρόνως όμως τὸν ἔκαμε νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ὅπως εἰς τὸ σκάκι ὁ βασιλεὺς, ὅστις εἶναι τὸ μεγαλειότερον καὶ ἰσχυρότερον

τεμάχιον, εἶναι ἀνίκητος νὰ ἐνεργῆσῃ, καὶ νὰ ὑπερασπισθῇ ἐκυτόν, χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν ἄλλων μικροτέρων τεμαχιῶν, καὶ οἱ μεμνημένον, δύναται ἐν μικρὸν «πίονι» νὰ τὸν συλλάβῃ, οὕτω καὶ οἱ ἡγεμόνες, πρὸπει νὰ εἶναι κκαλοὶ, καὶ νὰ φροντίζουσεν, διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ὑπηκόων των, ἐὰν θέλουν νὰ εἶναι καὶ οἱ ἴδιοι ἀσφαλεῖς.

Ὁ ἡγεμὸν, ἠνώθεσε τὸ μάθημα, ἡύχαρ, στήθη πολὺ, καὶ μετέβαλε χαρῶκτῆρα. Ἦ-θέλησε δὲ νὰ ἀμείψῃ, τὸν ἐξυπνον ἱερέα, καὶ τοῦ εἶπε νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ὃ,τι ἐπιθυμῆτ.

Ὁ ἱερεὺς, ἐσκέθη νὰ δώσῃ πάλιν εἰς τὸν ἡγεμόνα ἕν ἄλλο μάθημα. Κατ' ἀρχάς ἠρώθη νὰ δεχθῇ τι κατόπιν ὅμως μετριο-φρονῶν, τάχα, συνήνεσε νὰ δεχθῇ κάτι τι, ἡγεμονικὴν γεννηιδωρίαν, κάτι τι μικρὰς ἀξίας, ἄπλως πρὸς ἀνάμνησιν.

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε, Μεγαλειότατε, δικιτάζατε, παρακαλῶ, νὰ μοῦ δώσουν ἕνα σπυρὶ σιτάρι, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἀναδιπλα-σιασθῇ 64 φορὰς, ὅσα δὴλὰ κατὰ τετραγωνί-δια ἔχει τὸ σκάκι.

— Σπουδαῖο πρᾶγμα ! . . . ἀνεκάγχασεν ὁ ἡγεμὸν. Ἐγὼ θέλω νὰ σοῦ κάμω ἕνα δῶ-ρον ποῦ ν' ἀξίζῃ καὶ σὺ μοῦ γυρεύεις σι-ταρόσπυρα ! . . .

Ἐν τούτοις οἱ ἀποθηκάρχοι τῶν ἡγεμο-νικῶν σιτοβολῶνων, διετάχθησαν νὰ λογα-ριάσουν, καὶ νὰ δώσουν, τὰ ὀλίγα σιταρό-σπυρα, τὰ ὅποια ἐξήτει δι' ἀνάμνησιν ὁ ἱερεὺς. Ἀνύποπτοι εἰς τὸ ἀπροσδόκητον ἀποτέλεσμα, ἔκαμαν 64 φορὰς τὸν ἀνυπό-πλασαισμον, καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ μυριάδες ποσὸν τῶν 8.734.154.404.677.258.016.

Ὁ ταλκίπυρος ἡγεμὸν ἔμεινε ἐμβρόν-τητος. Ἐπρεπε νὰ ἔχῃ ὄγκον, καὶ βᾶρος σίτου, μεγαλιότερον τῆς γῆς, διὰ νὰ ἐπαρ-κέσῃ εἰς τὴν ὀλιγάρεϊαν τοῦ ἐφευρέτου.

Τότε ὁ ἱερεὺς, ἔλαθε πάλιν ἀφορμὴν καὶ ἐδίδαξε τὸν ἡγεμόνα, νὰ μὴν ἐκτίθηται εἰς ὑποσχέσεις, τῶν ὁποίων ἢ ἐκπλήρωσις τοῦ εἶναι ἀδύνατος.

(Ἐστὰλῃ παρὰ τοῦ κ. Μιχαῆλ Πιάγκου)

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Ὅπως βλέπεις εἰς τὴν λίμνην τὴν εἰκόνα [σου πιστῆν.

Ἄνω ταύτης δὲφ εἶσαι. Ἄμα δὲ ἀναχωρήσης, ἔπαυσες νὰ ζωγρα-φῆσθαι.

Καὶ ἡ λίμνη διαγράφει τὴν εἰκόνα σου αὐτὴν. Οὕτω καὶ ἐνόσφ μένεις εἰς τὴν φήλην σου [ἐμπρός!

Σ' εἰκονίζει, ἀγαπάσαι! Φεύγεις ; αἰ στιγμαὶ ἐκεῖναι θὰ διαγραφῶσι [πᾶσαι.

Καὶ θὰ ἔλθουν πάλιν ἄλλοι νὰ κατοπτρι-[σθοῦν λαμπρῶς.

Εἰς τὸν ἀνεμον μὴ λέγε τὰ δεινά σου. Δὲν σ' ἀκούει.

Εἰς τὴν ἄμμον μὴ χαράδσης τ' ὄνομά σου. Θὰ χαθῇ.

Ὅστις κρούει τὴν ψυχὴν τὴν γυναικείαν. Μάτην κρούει.

Ὁ,τ' εἰς γυναικὸς χαράδσης τὴν καρδίαν. Θὰ σβεσθῇ.

Δημ. Παπαρηγόπουλος

GUY DE MAUPASSANT ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΙ

Οὐδεμίαν ἡμέρα σχεδὸν παρόραται, χω-ρίς ν' ἀναγκώσῃ κανεὶς εἰς τὰς ἐφημεριδάς τὸ ἀκούουθον γεγονὸς :

«Τὴν νύκτα τῆς Τετάρτης πρὸς τὴν Πέμ-πτην, οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας τῆς φερουσης τὸν ἀριθμὸν 40 ἐν τῇ οἰκίᾳ. . . ἀφωπνίσθη-σαν ὑπὸ δύο ἀλληλοδιδάχων ἐκπυροσοκρ-τήσεων. Ὁ κρότος προῆρχετο ἐξ ἐνὸς δια-μερισματος κατοικουμένου ὑπὸ τοῦ Μ. Χ. . . Ἡ θύρα ἠνεόθη καὶ εὔρον τὸν ἔνοικον τοῦ-τον πλέοντα εἰς τὸ αἶμά του, κρατοῦντα δὲ εἰσέτι εἰς τὴν χεῖρά του τὸ βεβύλβερ διὰ τοῦ ὁποίου ἤτυκτόνησεν. Ὁ Μ. Χ. . . ἦτο πεντήκοντα ἔτων περίπου, εἶχε πλουσίως καὶ ἀξιοπροεπῶς καὶ εἶχε πᾶν ὃ,τι ἀπτηεῖτο διὰ νὰ εἶναι εὐτυχῆς. Ἄγονοσι καθ' ὄλο-κληρίαν τὴν αἰτίαν τῆς ἀπαισίας ταύτης ἀποφάσεώς του.»

Ποῖα βαθεῖα θλίψεις, ποῖα ἀλγη ψυχι-κά, ἀφανεῖς καταστροφὰι καὶ ἀπογοητεύ-σεις, πληγὰι ἐσωτερικαί, κατακκάουσαι τὴν καρδίαν, ὠθοῦσι τοὺς εὐτυχοῦντας τούτους ἀνθρώπους εἰς τὴν αὐτοκτονίαν : Ἀναξή-

τοῦσι, φαντάζονται δραμάτα ἐρωτικά, ὑπο-πτεύονται ἀπολείεα χρηματικὰς καὶ ἐπει-δή δὲν ἀνακκλύπτουσι ποτε τίποτε ὡσι-σμένον, θετοῦσιν ἐπὶ τῶν θανάτων αὐτῶν τὴν λέξιν «Μυστήριο.»

Ἐπιστολὴ τις εὑρεθεῖσα ἐπὶ τῆς τραπέ-ζης ἐνὸς ἐξ αὐτῶν τῶν «ἀνευ λόγου αὐτο-κτανούντων» καὶ γεγραμμένη κατὰ τὴν τε-λευταίαν νύκτα, πλησίον τοῦ πεπληρωμέ-νου πιστολίου, περιέπεσεν εἰς τὰς χεῖράς μας. Νομίζομεν αὐτὴν ἐνδιφέρουσαν. Δὲν ἀποκαλύπτει καμμίαν ἐκ τῶν μεγάλων καταστροφῶν τὰς ὀποίας ζητοῦσι πάντοτε ὀπισθεν αὐτῶν τῶν ἀπει πιστικῶν ποάξων, ἀλλὰ δεικνύει τὴν βραδεῖαν διαδοχὴν ἐλα-χίστων ἀθλοιστήτων τοῦ βίου, τὴν μοιραίαν καὶ ἀναπόδραστον ἀλλοίωσιν καὶ ἀταξίαν τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, ὑπερξίν τινα ἐσθρον καὶ ἀπομενωμένην, ἧς τὰ ὄνειρα ἐξηφανίσθησαν, καὶ δικαιολογεῖ τοὺς τρα-γικούς αὐτῶν θανάτους, τοὺς ὁποίους μό-νον οἱ νευρικοὶ οἱ λίαν εὐαίσθητοι θὰ ἐννυή-σωσιν.

Ἰδοὺ αὕτη :

«Εἶναι μεσονύκτιον. Ὅταν θὰ τελειώσω τὴν ἐπιστολήν ταύτην, θὰ αὐτοκτονήσω. Διατί : Ὅν προσπαθῆτω νὰ τὸ εἰπω, ὄχ' δι' ἐκεῖνους, οἵτινες θὰ ἀναγκώσωσι τὰς γραμμάς ταύτας, ἀλλὰ διὰ τὸν ἐκυτόν μου, διὰ νὰ ἐνισχύσω τὸ ἐκλείπον θάρρος μου, κατανῶν καὶ ὥσει πιεζόμενος ὑπὸ τῆς ἀ-παισίας ἀνάγκης ταύτης τῆς πράξεως, ἧτις ἠδύνατο ἴσως νὰ ἀναβληθῇ.

» Ἀνετρέφην ὑπὸ γονέων ἀπλοικῶν, οἱ-τινες ἐπίστευον εἰς βλα. Καὶ ἐπίστευσα καθὼς αὐτοί.

» Τὸ ὄνειρόν μου διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Τὰ τελευταῖα βᾶκη μόλις πρὸ ὀλίγου ἐξεσχί-στησαν.

» Πρὸ τινῶν ἐτῶν φαινόμενον τι ἐκτα-κτον διερχεται πρὸ ἐμοῦ. Ὅλα τὰ συμ-βάντα τοῦ βίου μου τὰ ὅποια ἀλλοτε ἐφο-τοδόλου καὶ ἤστραπτον πρὸ τῶν ὀφθαλ-μῶν μου ὡς ἡ αὐγὴ, μοῦ φαίνονται ὅτι ἀ-πεχρωματίστησαν. Ἡ σημασία τῶν πραγ-μάτων μοῦ παρουσιάζεται εἰς τὴν κτηνωδὴν πραγματικότητά της καὶ ὁ ἀλλήθης λόγος τοῦ ἐρωτος μοῦ ἐνεπείθησεν ἀποστροφήν καὶ ἀπέχθειαν εἰς τὰς ποιητικὰς τρυφερότητας.

» Ἐξέμεθα τὰ κίονα παίγνια μωρῶν ἢ θελατικῶν φαντασιῶν, πάντοτε ἀνανεου-μένον.

» Ἦδη, γηράσας, ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν περὶ τῆς φοικῆς ἀθλοιστήτος τῶν πραγμά-των, τῆς ἀνωφελεῖς τῶν ἀγώνων, τῆς μα-ταιοτήτος τῶν ἐλπίδων καὶ προσδοκίῶν, ὅταν νέον τι φῶς ἐπὶ τῆς μηδαμινότητος πάντων μοῦ ἐπαρουσιάσθη σήμερον τὸ ἐ-σπέρας μετὰ τὸ δείπνον.

» Ἄλλοτε ἦμην φειδῶς καὶ εὐθυμος ! Τὰ πάντα μὲ ἔθελον : καὶ διερχόμενα γυ-ναίκες, ἢ θεα τῶν ὀδῶν, τὰ μερὰ τὰ ὅποια κατοικῶ, καὶ μάλιστα ἐνδιαφερόμην καὶ ἐφρόντιζον ἀκόμη καὶ περὶ τοῦ τύπου τῶν ἐνδυμάτων μου. Πλὴν ἡ ἐπανάληψις τοῦ νὰ βλέπω πάντοτε τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα κα-τώρῳσε νὰ πληρωθῇ ἡ καρδία μου ἐξ ἀνίας καὶ στενοχωρίας, ὡς θὰ συνέβαινε δι' ἕνα θεατῆν εἰσερχόμενον καθ' ἐκείστην ἔσπεραν εἰς τὸ αὐτὸ θεάτρον καὶ βλέποντα τὴν αὐ-τὴν παραστάσιν.

» Καθ' ἐκείστην, τὴν αὐτὴν ὥραν, ἐπὶ τριακόνητα ἔτη, ἐγείρομαι : τῆς κλίνας, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἐστιατόριον, ἐπὶ τριακόνητα ἔτη, τρώγω τὴν αὐτὴν ὥραν τὰ αὐτὰ φαγητὰ φερόμενα ὑπὸ ὑπερητάτων δι' ἀκφῶν.

» Ἐδοκίμασα νὰ ταξιδεύσω. Ἡ μόνω-σις, ἡν αἰσθάνεταί τις περὶς αὐτοῦ εἰς τό-πους ἀγνωστους, μὲ ἐφόβισεν. Ἠσθανόμην τὸν ἐκυτόν μου τόσον μόνον ἐπὶ τῆς ξένης γῆς καὶ τόσον μικρὸν, ὥστε ταχέως ἐπέ-στρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου.

» Ἄλλ' ἦδη ἢ ἀναλλοίωτος ὄψις τῶν ἐπι-πλων μου, ἐπὶ τριακόνητα ἔτη εὐρισκόμε-νων εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἢ φοροὰ τῶν καθι-σμάτων μου, τὰ ὅποια ἐγνωρίσα νέα. ἢ ἀσμή τοῦ δωματίου μου (καθότι ἕκαστον οἰκημα λαμβάνει, σὺν τῷ χρόνῳ, ἰδιαιτέραν τινα ἀσμήν) μὲ ἔκαμαν νὰ ἀηδιάσω βλέπων πάντοτε τὰ ἴδια καὶ νὰ μελαγχολήσω φο-βερὰ διὰ τὴν τρόπον τοῦ ζῆν οὕτω.

» Τὰ πάντα ἐπαναλαμβάνονται ἀναπα-πούστως καὶ ἀκρίτως μέχρις ἀπελπίας. Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον θέτω, εἰσερχόμενος, τὸ κλειδίον εἰς τὸ κλειθρον, πάντοτε ὁ ἴ-διος, ἢ θέσις ὅπου εὐρίσκω τὰ τυρεῖτα, αἰο-νίως ἢ αὐτῇ, ἢ πρώτη ματιὰ, ἡν ρίπτω

εις το δωμάτιόν μου άμα το πυρετόν ανά-
πτει, τά ίδια αντικείμενα αντικρύζει και
όλα ταύτα με παρακινούσι να πηδήσω διά
του παραθύρου και να τελειώσω ούτω με
αυτά τὰ μονότονα και άμετάβλητα του βίου
μου περιστατικά, από τα όποια δέν θά
γλυτώσω ποτε ήμεις οι άνθρωποι.

» Έκάστην πρωίαν, ζυριζόμενος, αίσθά-
νομαι άμπετον επιθυμία να κόψω τον λαί-
μόν μου και το πρόσωπόν μου, το όποτον
βλέπω έντός του μικρού καθρέπτου μου,
πάντοτε το αυτό, με τον σάπωνα εις τας
παρειάς, με έκαμε πολλάκις να κλαύσω εκ
θλίψεως.

» Δέν δύναμαι πλέον να εύρεθώ πλησίον
άνθρώπων, ούς άλλοτε συνήντων με' εύχα-
ριστήσεως, καθότι γνωρίζω και προμαντεύω
τί θά μου εϊπώσι και τί θά τους άποκριθώ,
καθότι άντελήφθην πολύ καλά τον τύπον
των αναλλοιώτων και άμεταβλήτων σκέ-
ψεών των, τας πτυχάς των διαλογισμών
των των πάντοτε ίδιων. Έκαστος εκέ-
φαλος είναι περίδολος κυκλικός, όπου περι-
στρέφεται άκαταπαύστως εις δυστυχής ή-
τος εγκεκλεισμένος. Όσοι και άν όσιν κι
προσπάθειαι μας, οι έλιγμοί μας, οι περι-
στροφαι μας, το τέμα είναι πλησίον μας
και σύντομον εξακολουθούν πάντοτε με τον
αυτον τρόπον και βράϊον κατ' εύθειαν προς
το άγνωστον. Πρέπει να στρέφωμεν, πάν-
τοτε να στρέφωμεν διά των αυτών σκέψεων
των αυτών απολύσεων, των αυτών δικ-
σκαδάσεων, των αυτών συνηθειών, των αυ-
τών ένσυχλήσεων, των αυτών άηθιόν.

» Η όμίλησι ήτο φοβερά σήμεραν το έ-
σπερας. Περιεκάλυψε την λαμπρόν τόνον,
ώστε τὰ φάσμα του άερύφωτου σκοτισθέντα
ώμοιάζον με κρηία καπνίζοντα. Βάρος με-
γαλείτερον του συνήθους με έπέεζεν επί
των ώμων. Πιθανόν δέν θά έχώνευσα
καλώς.

» Διότι μία καλή χώνευσις είναι το πάν
εις τον άνθρωπον. Αυτή διδει την έμπνευ-
σιν εις τον καλλιτέχνην, τας έρωτικές επι-
θυμίας εις τους νέους, τας λαμπράς και
εύκρινεις ιδέας εις τους ποιητάς, την χαράν
της ζωής εις όλον τον κόσμον, και επιτρέ-
πει να τραγή τις πολύ, (πράγμα το όποτον
είνε ή μεγαλειότερα ευτυχία). Ένας κακός
στόμαχος ώθει και παρατρύνει εις τον σκε-
πτικισμόν, εις την άπιστίαν, εις τον δι-
στασισμόν και κάμνει να φώονται και να ά-
ναπτύσσονται άπίστικαι σκέψεις και επιθυ-
μιαί θανάτου. Το παρετήρησα πολύ συχνά.
Δέν θά έρρονούν ήν έσως, εάν ειχον χωνεύ-
σει καλὰ σήμεραν το έσπερας.

» Όταν εκάθισα εις το ανάκλιτρον, ή-
που κάθημαι καθ' έκαστην επί τριάκοντα
έτη, και έρριψα έν βλέμμα περίξ έμού,
κατελήφθην υπό τοιαύτης στενωχώρας και
θλίψεως τόσον τρομεράς, ώστε έπίστευσα,
δτι χωρίς άλλο θά έτρελλαινομην.

» Εζήτησα τότε να κάμω τι όπως λυ-
τρωθώ εκ ταύτης της θλίψεως, πλην εις
μάτην. Πάσα ενσυχόλησις και έτρόμαζε
θεωρών αυτήν μισητόν και άπεχθεστέ-
ραν της ζωής και τής όντηρίας. Τέλος
άπεφάσισα να τακτοποιήσω τά χαρτιά
μου.

» Πρό πολλού ειχον σκεφθί να ένασχο-
ληθώ και καθαρίσω τά συρτάριά μου, κα-
θιτά επί τριάκοντα έτη ρίπτω φυρδην μί-
γδην εις την αυτήν θήκην τας έπιστολάς
μου, τους λογαριασμούς μου και τας ση-
μειώσεις μου, και ή άταξία αυτη συχνάκις
μού έπροξένισε πολλές θλίψεις. Πλην του-
ούτων ήθικόν και σωματικόν κόπον αισθά-
νομαι και επί μόνη τή σκέψει να τακτο-
ποιήσω τα, ώστε δέν έχον ποτέ το θάρρος
να άσχοληθώ εις αυτό το μονότονον και ε-
πίπονον έργον.

» Εκάθησα λοιπόν πρό του γραφείου μου
και το ήνοιξα, ήέλων να εκλέξω από τα
παλαιά μου χαρτιά, όπως καταστρέψω μεγα-
 μέρος εζ αυτών.

» Κατ' αρχάς εκάλισθην πρό της σωρείας
των κητρινομένων αυτών υπό της πολυ-
καιρίας φύλλων, κατόπιν ήρχισα λαμβά-
νω άνά έν.

» Ω! ποτέ, ποτέ μη έγγίσιτε αυτήν
την θήκην, αυτό το κομητήριον παρελθού-
σης άλλοτελογραφίας εάν άγαπάτε και θέ-
λετε την ζωήν σας! Και εάν την ανοίξτε
κατά τύχην, δοξάστε με τας δύο σας χει-
ρας τας έπιστολάς, ως έμπεριέχει κλεισα-
τε τους όφθαλμούς, όπως μη γραφικός τις
χαρκτηρ λησμονηθείς και άγνωρίζομε-

νας ήδη δια μιας και μόνης ματιάς, σας ρίψη
εις τον άχρανθ ήκανόν των άναμνήσεων
ρίψατε εις το πυρ αυτά τὰ όλέθρια διά την
ζωήν σας χαρτιά, και όταν άποτεφρωθώσι
κατακατήσαστε και κάμετέ τα άδιόρατον
κόνην... ή άλλως έχάθητε... όπως και
εγώ χάνομαι και υποφέρω από μιας ώρας!

» Α! κι πρώται έπιστολαί, τας όποιās
άνέγνωσα δέν με ένδιέφερον καθόλου.
» Άλλως τε, ήσαν πρόσφατοι και πρόσρη-
γοντο εζ ανθρώπων ζώντων, τους όποιους
συναντώ πολύ συχνά και των όποιων ή
πικρούσι δέν με συγκινεί καθόλου.
» Άλλ' αϊφνης φάκελλός τις με έκαμε
να άνασκριττήσω εκ του γραφικού χαρα-
κτήρος της με μεγάλα γράμματα επιγρα-
φής ήννόησα πόθεν προήρχετο και άπο-
τόμως τὰ δάκρυα άνήλθον εις τους όφθαλ-
μούς μου. Ήτον έπιστολή του προσφιλε-
στέρου μου φίλου, του συντρόφου της νεύ-
τητός μου, προς όν ένεπιστευόμην τὰ μυ-
στικά μου και εφανέροντο τους πόθους μου.
Μου έπαρουσιάσθη ούτως πρό της φαντα-
σίας τόσον εύκρινώς και ώρισμένως με το
παιδικόν και χάριεν μειδιμά του και την
χειρά του τείνων προς έμέ, ώστε ρίγος
διέτρεξε όλον το σώμα μου! Ναι, ναι,
οί νεκροί επανέρχονται, διότι είδον καθα-
ρώς αυτόν, άν και πρό πολλού είχον άπο-
θάνει! Η μήμη μου είναι κόσμος έντελε-
στερος του σύμπαντος όλοκλήρου! αποδίδει
την ζωήν εις πην, οτι δέν υπάρχει πλέον!

» Με τρέμουσαν χειρά και με βλέμμα
τεθολωμένον εκ των δακρύων, επανέ-
γνωσα όσα με έγραφε τότε, και εις την
χιμάσσουσαν ήδη καρδίαν μου ήσθάνθην
πληγήν τινα τόσον οδυνηράν, ώστε ήρχισα
να οδυρόμαι ως άνθρωπος, ούτινος θραύουσι
τά όστά.
» Τότε άνεπόλησα τον βίον μου όλον και
άνευμήσθην τὰ διάφορα της ζωής μου έπει-
σόδικα. Ένεθυμήθην ανθρώπους λησμονη-
θέντας πρό πολλού, και όν μόνη ή μορφή
των εζην άμυδρότατα έν έμοί. Έν ταίς
έπιστολαίς της προσφιλους μητρός μου
επανέυρον τους αρχαίους ύπηρετάς μας,
τας έν τή οικία συνηθείας και έθιμα και
τέλος τὰ ελάχιστα και όλως δύλου άσή-
μαντα συμβάντα και περιστατικά, εις ά
προσηλούται και προσκολλητά, όνας και
ή μήμη των παιδιών.

» Ναι, επανείδον αϊφνης όλους τους άρ-
χαιούς της μητρός μου σπουσίμους και τας
διάφορους της φαντασίμους, ακολουθούσας
τους νεωτερισμούς, οτινις επήρχοντο ως και
τας κομώσεις, ως αυτη ειχε διαδοχικώς
παράδειξή. Μίαν έσθητά της μεταξίνην
με αρχικά συμπλέγματα και κλαδίσκους
με άνθη ένθυμικήν περισσότερον καθώς
την ακολουθουν φράσιν της, ήν ήμέραν τινα
φορούσα την άνω έσθητα της άπηθύνη
προς έμέ:

— Ροβέρτε, παιδί μου, εάν δέν στεκε-
σαι, έσα και εάν εξακολουθής να σκύβης, θά
γίνης καμπούρης εις όλην σου την ζωήν.
» Κατόπιν, άνοήγων αϊφνης άλλο του
τραπέζιου μου έμάρσιον εύρέθην άπέναντι
έρωτικων τινων ένθυμημάτων μου ενός
πεδίλου χορού, μανδουλίου ξεσπισμένου,
καλτσοδέτου μεταξωτού, τριών κεφαλής
και άνθους άπεξηραμένων. Ήδη τὰ θελ-
κτικά ταύτα της ζωής μου μυθιστορήματα,
ών κι ήρώδες, ζωσαι άκμήν, έχουσι τας
κόμας αυτών παλλεύουσι, με έδύθισαν εις
πικράν μελαγχολίαν, βλέπων ότι όλα
ταύτα έτελειώσαν πλέον δι' έμέ. Ω! τὰ
δρασερά και πλήρη νεότητος μέτωπά, όπου
βιοτροχούνται κι επιγύρουν τρήδες, κι των
χειρών θωπείται, το βλέμμα, όπερ όμιλεί,
κι πάλλουσαι: εζ έρωτος καρδίαι, το μει-
δίαμα εκεινο όπερ προαγγέλλει, τὰ χείλη
άτινα προηνούσι και φέρουσι τέλος τον
ένσυχλησμόν και τας περιπτώσεις... όλα,
έλα παραήθων δι' έμέ. Και το πρώτον φί-
λημα... το άτελείωτον εκεινο φίλημα, όπερ
κάμνει να κλειώνται εζ εύδαιμονίας οι
όφθαλμοί και όπερ καταστρέφει και έμμη-
δενίζει πᾶσαν άλλην σκέψιν έν τή άμέτρῳ
ευτυχίᾳ της προσδοκίας της μελλούσης
κατακτήσεως.

» Δράξας τότε με άμοτεράς τας χειράς
τὰ αρχαία ταύτα τεκμήρια παρελθόντων
έρωτων, τὰ εκάλυφα με μαγιάδη φιλήμα-
τα, και έν τή τεταραγμένη υπό των άνα-
μνήσεων ψυχῆ μου επανείδον μίαν μετά
την άλλην όλας τας έρωμένους μου κατὰ
την ώραν της εγκταλειψέως, δοκιμάζων

και υποφέρων ήδη άγωνίαν και οδυνην
σκληροτέραν όλων των φαντασιών βρασά-
νων των υπάρχόντων έν τούς περι κολά-
σεως και δαιμόνων μύθους.

» Τελευταία τις έπιστολή έμευεν. Ήτο
γεγραμμένη υπ' έμού πρό πενήντακαι-
τάς περίπου καθ' ύπαγόρευσιν του της
κκλιγραφικής διδασκάλου μου. Ίδου την:

» Προσφιλεστάτη μου μητερούλα,
» Σήμεραν είμαι έπτά έτών. Αυτή είναι
ή ήλικία όπου δύναται τις να σκέπτη-
» ται και να κρίνη' έπωφελοΰμαι λοιπόν
» ταύτης, όπως σε εύχριστήσω διότι μου
» πέδωσες την ζωήν.
» Ο μικρός σου υίός, ό οποίος σε λα-
» τρεύει.

» «Ροβέρτος»
» Ετελειώσεν, έφθασα εις το τέλος και
έστράφην άποτόμως, όπως αντικρύσω το ύ-
πόλοιπον της ζωής μου. Είδον τὰ άπεχθές
και άποτρόπαιον γήρας πλησιάζον με τας
παρακολουθούσας αυτό άσθενείας, ιδιοτρο-
πίας και πάθη... και περίξ έμού, όπως με
περιθάλψη, με παρηγορήση, με περιποιηθί,
δέν είδον κανένα!... «Όλα λοιπόν δι' έμέ
έτελειώσεν, έτελειώσεν, έτελειώσεν!...
» Τὸ ρεβόλβερ είναι έδῶ, επί της τραπέ-
» ζης... Τὸ λαμβάνω και αυτοκτονῶ...
Μη άναγκινώσκετε ποτέ, ποτέ τας παλαιάς
έπιστολάς σας...»

Και ίδου πᾶς και δικτι αυτοκτονοῦσι
πολλοί άνθρωποι, των όποιων εις μάτην έ-
ρουνώσι και εξετάζουσι τον βίον, όπως ά-
νακαλύψουσι μεγάλας θλίψεις ή δυστυχί-
ματτα κίτις του τοιαύτου θανάτου των...
Μεταφρασας Κοσμά Η. Θανέμη.

Ένεκα πληθώρας ύλης ή συ-
νήχεια του «Σπιτιού της Γοργό-
νας» αναβάλλεται διά το προσεχές.

» Ιουδαν Ισκαριότιν, Πάτρας. Να μάς
στέλλετε. Το σταν έν θά το ιδούμεν.
κ. Κουρτελιδων, Άλεξάνδρεια (Αιγύ-
πτου). Είναι άρτα τώρα.
κ. Άλεξ. Σ. Λόντον, Ένταύθα. Έλή-
» φθησαν και θά ληρθούν υπ' όψη.
» Αρταγινίαν, Άλεξάνδρεια (Αιγύπτου).
Κάθε αρχή ή δύσκολος πρέπει να τυγχάνη διευ-
κολύνσεων. Κατά τὰ άλλα έχετε δικίον. Η
ποικιλία δέ είναι πάντοτε ευχάριστος. Και τὰ
άστεία μέσα εις αυτο είναι ως δρασερά ρισαί όε-
ρος εις ζαλισμένον κεφάλι.
κ. Ν. Α. Πολέμιν, Σύρον. Μα τί είναι το
στανέν. «Διήγημα» όπως το λέτε; Λαϊκόν της
» Άνδρου. Αφού επηγράφεται «Πως ό Θεός είναι
» Άνδοιος; ή όμιλος προς την νήσον; Καθαρισάτε
» μας αυτην την άπορίαν, διότι ήμεις μόνο το τε-
» λευαίον νομίζομεν ότι είναι, το όποτον έν τιαυτήν
» περιπτώσει δέν δύναται να δημοσιευθί ούτε ως
» «Πινυκωθήκη Έλληνική» διότι εις τα ταυτά
» ήμεις προτιμώμεν τὰ φυσικά και όχι ποιητικάς
» εξάρσεις προς μεγαλοποιήσιν του πραγματικού.
κ. Γ. Μασούραν, ένταύθα. Μείναι ή συ-
» γρη και δέν θά γλυτώσχη από τον Κοκουθίνον
» διά το λάθος. Τον Σκολόπακα δέν τον ξεγνώ-
» μεν άλλ' ως μη μάς ξεγνώ και αυτός.

Ξεπεδόμενον Μεταφρασθέν, Πάτρας. Δη-
» μοσιεύετε. Όραυότατα.
κ. Χ. Ν. Άναγνωστόπουλον, Γαργαλιά-
» νους. Θα σας άπαντήσωμεν ταχυδρομικώς.
κ. Β. Ν. Νάστων, ένταύθα. Το σταν έν εις
» το προσεχές. Να μη το γράψετε όμως εις πρώ-
» τον πρόσωπον άλλ' εις τρίτον.
κ. Φώτην Κ. Μπερνών, Μεθώνων. Τί να
» σας δικάσωμεν?
» Ιω. Μ. Συκόκην, Νιάτα. Θα φροντίσωμεν
» να το λαμβάνετε τακτικώς.
κ. Ι. Δ. Ροντήσων, Ναύπακτον. Θα δη-
» μοσιευθί.
κ. Μιχ. Ηιάγκον, Κόρθιον. Νομίζετε ότι
» έχει πολλούς οπαδούς το σκαί εις την Έλ-
» λάδα;
κ. Χ. Κρούπ, Θήβας. Φύλλον θά σας σταλή.
» Εύχαριστούμεν διά τας εύχάς. Τα λεπτά πᾶς
» είναι για μπύρα άφού είναι αντίτιμον φύλλων
» του Α.Ο.Δ.Ο.
κ. Έμ. Γ. Παπαδάκην, Λύσεις έλήφθησαν.
» Κάκων. Χαλκίδα. Είπαμεν όχι ερωτήσεις
» και άπαντήσεις έμοῦ.
κ. Α. Π. Μπουζύλαν, Ν. Φάληρον. Στεί-
» λατέ μας δ, τι θέλετε.
κ. Μήτσον Ι. Ένταύθα. Θα δημοσιευθί.
» Όρδη, Κρήτη. Τα Κρητικά όραυότατα
» και θά δημοσιευθούν όλα.
κ. Ε. Μαζαράκην, Ένταύθα. Εις το
» προσεχές.

Ο Κοκουθίνος γαιρετᾶ τον κ. Παπαχατζήν
και του λέγει ότι το προς τον Βελισ-
σάριον συνθέν επί τῆ βάσει της ιστορικῆς πα-
ραδόσεως έλεγείον του είναι καλό, αλλά μπορούσε
να ήτο και καλλίτερον αν του έλειπαν δύο πράγ-
ματα, α' ή κατά μίμησιν της Ιταλίδος μούσης
διοιοκαταλήξια rima, ήτις γητυπαί μόνον στ'
αυται, άλλ' όχι και 'στήν καρδιά. Η rima είναι
σχεδόν άγνωστος εις τους παλαιούς Έλληνας και
εις τὰ κλέφτικα τραγουδια. Και προς έπίφωσιν
των άνω παρατηρήσεων του, λέγει, ότι την γνώ-
μην του είπαν πρό αυτοῦ κι' άλλα θερα κεφάλια
'Αλήθεια, λέγει, πολλοί από τους δικούς μας
και ως τοιοῦτος έννοει εκεινους που άπέθαναν
πρό 30-50 έτών ήκολούθησαν την rima αλλά
τώσα ή rima με τας άλλας προσόδους έχατε-
λείφθη διότι δέν ταιριάζει στη γλώσσα μας. και
β' καί: λόγια άλλα π. χ. «το φορτίο» γιατί δέν
είνε λόγια που τὰ ξέρει ό λαός ή τὰ μεταχειρί-
ζεται' είναι από εκεινα που μάς σεβήρουν έδῶ
και λίγα χρόνια μερικαι, πέντε-δέκα, γιατί ός
λέγουν το επιτρέπει ή τέγγη, ένθ την τέγγη
την ξέρει και την κατέγει ό λαός. Εύμορρο, λέ-
γει, ότι είναι και το του κ. Γ. Μασούρα, και
μοσοβολάει από έλατα του Περιστερειου το τρα-
γουδι της αρχόντισσας κυρά Βασιλούς, έχει όμως
ένα ψεγάδι, γιατί ό λαός δέν λέει ποτέ «να κά-
μερ τον καφέ του» αλλά «να ψήσρη τον καφέ
του». Απολέγει δέ ότι καλή είναι ή συγγραμ-
μει από επήρη από αυτά, αλλά καλλίτερο ακούη είναι
το «μη ότε επί το αυτό». Εις τον κ. Φ. Πανῶ
λέγει, ότι καλό είναι το μοιρολόι του για τον
Καπετάν Λίτσα, αλλά ή διοιοκαταλήξια—φορεσιά
που γητυπαί μονάχα στα 'ματια των παιδιών.
Κατόπιν άπανθουνομενος προς την Γελώσαν Σελήνην,
της λέγει ότι είναι πολύ άνάλατο το ψευ-
δοῦμόν της. «Πως τώρα έννορίζομεν το «χλωμό»
φεγγάρι του λαου, το «ωρῶν» ή «άγρον» φεγ-
γάρι, των παιτητών και των έσωτιδίων.

Τῶσα που μαθαίνει πᾶς ήμους και «Γελώ-
σαν Σελήνην» το πράγμα του φαίνεται περίεργον,
γιατ' από τον καιρό που «γεννήθην τὰ καθου-
» ρια» ποῦ λέει ό λαός οῦτε ό Φλαμιαριών οῦτ' ό
κ. Αϊγινήτης μάς είπαν τίποτε τέτοιο. Επειτα
άπανθουναται εις τον κ. Τρακογιώδη, και τον έ-
ρωτᾶ διά το ποιήμα του «οί μετρώρες της Ριο-
» μουνίας»: Γιατί θέλει πολύ περὰ τράματα να
τὰ ντύνη με λερη φουστανέλα; και λέγει πως
όταν διάβασι το ποιήμα του ένθυμήθηκε ένα
κρωποπώλη, οστις έφούσκωνε τὰ ένθύμια για να
κάνουν επίδειξι προς τον όποιον ένας άγορα-
στής ειπε «όσο θέλεις φούσκωνε τα με το ζύγι
ή τὰ πάω». Κατόπιν άπανθουναται εις τον κ.
Γ. Θ. Κελεπούρη και του λέγει ότι εις το
ποιήμα του τα πουλιά μετρούγᾶνε, κλαινε και
βγάνουν φωτιά να κάψουν τὴ Βουλγαρία! άφού
έκχη ή Βουλγαρία με τῆ φωτιά του Έδγαλαν
τὰ πουλιά, τότε τί το ήθελε το κύμα να φάσῃ
ως το Δούναβι να ξεονάη αίμα και φωτιά! Δέ φο-
βᾶται μήπως το κύμα σᾶι κάψη και ψήση κοντά
στούς Ρουμουλίους (ή φωτιά κοντά στο ξερό και
και το γλωσ) και κατὶ πουλιά δικα μας ποῦ έ-
μεινον ακόμη εκεί; Εκτός τούτου το κύμα τί
θα βεῖ πλέον να κάψη άφού τὰ πουλιά έκα-
ψαν τὰ πάντα εκει έπάνω. Τὸν συμβουλεύει
δὲ να στείλῃ το κύμα του εις την Έλλάδα, γιατί
έδῶ υπάγει μεγάλη ανάγκη αυτοῦ. Αλλά με
τους «όσο ναυαγούς» λέγει τι να πῆ κανείς;
Δέν είναι μή φυσικόν ό καρδοστασιμένος να κινή
κουράγιο του κηπουρού; Μήστου Σιρ Έρρικε
Στανλνέυ των Σπετσῶν! φωνάζει, Μις έσο!
τῶμ εδὲ υποέ. Ντιαλι γιέ γιέ έπλακιο;
Μος γιέ βιάσιξ βετουλ' έδῶ μπουίκου; Γιέ
κατά Σκιπ; Ντῶρ ζιμπιέρ παλθοξουλ 'Γυ-
γλέζικο, ψέ νοικ τεργήσῃ σουρ. Έγκέσιε;
«Τί σου φταιει ό Έρω Κοκουθίνος». Τὸ κιεσί
οῦ φατῆμ Ζῶτ! Κατόπιν στροφάται προς τον
κ. Νάστων και τον έρωτᾶ γιατί θέλει εμφύλιον
πόλεμο; Ποιός να ποστοπάξη άπ' τὰ χίλια φιλιά
του από ένα; Τα φιλιά είναι λίγα και οι άνα-
γνώστα: του Α.Ο.Δ.Ο. χιλιάδες «που μετροῦμ
δέν έχουμ».

Ο Κοκουθίνος έρωτᾶ τον κ. Παπαχατζήν
των Πατρῶν. Γιατί τὰ λαϊκά του είναι τόσα
λίγα; Γιατί δὲ γράφει τίποτε για ένα παλό-
κατρο που είναι παραπάνω άπ' την Άχαία, και
για κείνον που τῶχτισε; Τὸ ξέρει ότι ό άρχον-
τας που τῶχτισε, πᾶς ήταν πεθερός του Μαρμα-
ρωμένου Βασιλῆα μας;
Ο Κοκουθίνος σεβήρει στους άναγνώστας
του Α.Ο.Δ.Ο. τὰ εζήξια δεκα ερωτήματα και έ-
ρωτᾶ τούτους πως είναι δυνατὸν 1) έν σκοτεινή
αίθουση τους έν ταύτη εύρισκόμενος να μετα-
τῶψη εις ώγρά και άπαισιά φάσματα χωρίς έν
τῆ αίθουση εύρισκόμενος να πάθωσι βλάβην τινα
ή πραγματικῆν άλλοίσιον 2) έν καιρῶ νυχτός
και άνευ της βοηθείας οιοῦδήποτε γεωμετρο-
κού εύγαλιου επί του εδάφους ή των τοίχων
να χαραξίη κανονικῶτα γεωμετρικά σχήματα
και οιας δήποτε εικόνας 3) να καταμετρήσῃ
άνευ σχοινοῦ ή βολίδος το βάθος χαράδρας
να τῆ άστέρως μεσοουανόντας του ήλιου 4)
να μετατρέψη άνευ οιας δήποτε άλλοιώ-
σεως εις μογγλὸν πᾶσαν σάλπιγγα και πάντα
στατήρα 5) τίνες στατήρες δέν έχρησιμοποιή-
θησαν ποτέ προς σταθμισιν βασιών 6) πως έν
ήμέρα ή έν νυκτι από το φως λαμπτήρος και
άνευ φακῶ δύναμεθα να ιδώμεν έν μεγέθυνσι
οιανδήποτε εικόνα 9) πως έν πλήρη ήμέρα και
χωρίς να αναριγηθί επί δένδρων, οιοκοῦνην να
καταμετρήσῃ το ύψος τούτων και 10) πως το-
ποθετούμενα οια δήποτε αντικείμενα και επιμήκη
να μη φαίνονται ως τοιαύτα.